

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 495

Serges de Lenz.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

LITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

SERGES DE LENZ.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Naar Parijs.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 203
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand liepen langzaam, met de handen op den rug, heen en weder, over de kleine, maar uitstekend ingerichte werf, aan een zijtak van de Theems, dicht bij Londen gelegen, om nu en dan stil te staan voor een rijke stelling, waarop een bijna geheel voltooid zeiljacht stond, gereed om te water te worden gelaten.

Er waren een zestal werklieden aan bezig, die zoeven de laatste hand aan het sierlijke jacht hadden gelegd en met welgevallen het werk hunner handen bekeken.

Het was een vaarttuig van de zoogenaamde zeventig-meter klasse, spits van boeg, met een zeer hooge, scherpe kiel, een langen achterstevan en lage boorden.

Het jacht was wit geschilderd en op den voorstevan prijkte reeds in kleine koperen letters de naam.

De eigenaar van de werf, mijnheer Brown, een zwaarlijvig, steeds naar adem hijgend man,

met een vuurrood gezicht, kwam langs loopen en zeide, terwijl hij zich tot Raffles wendde:

— Het spijt mij zeer, Mylord, dat men u moet laten wachten, maar onvoorziene omstandigheden...

— Geloof gij dat het nog lang kan duren? vroeg Raffles.

— Ik vrees dat er nog wel een uur mee gemoeid zal zijn, Mylord! antwoordde Brown. Als ik alles vooruit had kunnen voorzien, zou ik u natuurlijk bijtijds gewaarschuwd hebben, maar ik kon niet vermoeden hebben, dat het water plotseling zoo snel zou vallen, zoodat wij genoodzaakt zijn de stelling met het jacht meer naar voren te brengen.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, wierp een blik op zijn horloge, keek naar de lucht, die naar regen stond en scheen besluiteloos.

Maar Brown merkte op onderdanigen toon op:

— Als Mylord zich de moeite zou willen geven, nog even te wachten in het kantoor? Er

zijn daar tijdschriften in overvloed en ik weet zeker dat Mylord ook wel belang zal stellen in de plannen voor het nieuwe jacht, dat bij mij besteld is door Zijne Koninklijke Hoogheid, den Kroonprins en dat alles zal overtreffen, wat ik tot dusverre gemaakt heb — met uitzondering natuurlijk van het jacht voor Mylord! voegde hij er haastig aan toe.

Raffles glimlachte flauwtjes, raadpleegde Brand met den blik, die toestemmend knikte en zeide toen:

— Wij zullen uw aanbod aannemen, waarde Brown! Het is tamelijk ver van Londen hierheen en nu ik hier eenmaal ben, heb ik niet veel lust nogmaals terug te komen, ofschoon ik er wel van overtuigd ben, dat ik mijn belangen aan waardige handen toevertrouwde, toen ik u opdroeg de „Sperwer” voor mij te bouwen. Wij maken dus gaarne van uw aanbod gebruik.

Het gezicht van Brown glansde.

Een zoo goeden klant als Lord William Aberdeen moest men zich tot iederen prijs te vriend houden!

— Als Mylord en mijnheer Brand mij dan maar willen volgen! zeide hij.

Hij ging de beide heeren over het terrein van de werf voor naar een klein, hardsteenen gebouw en geleidde hen naar een deftig gemeubeld vertrek, met een groot aantal foto's en schilderijen, gravures en teekeningen van jachten aan den wand.

In een groote kast en op een ronde, zware tafel dicht bij een van de drie openslaande ramen, lag een menigte sporttijdschriften, hoofdzakelijk aan de watersport gewijd.

Brown had Raffles en Brand aanstonds een paar gemakkelijke stoelen toegeschoven, verdween voor een oogenblik door een deur, die naar zijn eigen kantoor voerde en keerde terug met een groote map, welke hij op een tafel ontvouwde en waaruit hij een aantal carbon-teekeningen nam, welke hij Raffles toonde en verklaarde.

Met belangstelling nam Raffles kennis van deze ontwerpen voor het nieuwe jacht van Kroonprins Edward, waarmede deze wellicht zou mededingen in den beroemden wedstrijd om de Davis Cup.

Maar tien minuten later werd de werfeigenaar weggeroepen, hij sloot de plannen weder zorg-

vuldig op en Raffles en Brand bleven alleen.

Zij lazen wat in de sporttijdschriften en toen kreeg Raffles een nummer van het Fransche blad „Le Journal” in handen, dat daar zeer waarschijnlijk bij toeval was verzeild geraakt, want het was het eenige buitenlandsche dagblad in het geheele vertrek en denkelijk op de geheele werf.

En naderhand zou Charles Brand alle redenen hebben, die toevalligheid hartgrondig te verwenschen — — —

Het blad kon ook niet bogen op actualiteit, want het dateerde reeds van drie dagen terug, maar niettemin begon Raffles, na een kleinen geeuw te hebben onderdrukt, er tamelijk onverschillig in te lezen.

Een paar minuten later werd de aandacht van Brand getrokken door een onbestemd geluid, waarvan de beteekenis niet goed viel vast te stellen, maar dat in ieder geval door Raffles werd voortgebracht.

Hij liet de „American Science” zakken, waarin hij met groote belangstelling de beschrijving van een nieuwe, reusachtige locomotief voor sneltreinen las, keek Raffles vragend aan en vroeg:

— Zei je iets?

— Misschien heb ik wel iets gezegd, maar dan deed ik het buiten mijn bewustzijn om! antwoordde Raffles. Apropos, heb je de „Weergesteldheid in het Buitenland” vanmorgen in de „Times” gelezen?

Brand kwam een weinig overeind zitten in zijn gemakkelijke stoel, wierp zijn groote, blauwe oogen rond van verbazing en zeide:

— Ik geloof het haast wel! Waarom?

— Hoe is het weer in Parijs? Beter dan hier?

— Dat is te zeggen — Biarritz meldt prachtig weder!

— Nu, dan kunnen wij aannemen, dat het in Parijs niet veel minder zal zijn!

— Wat kan je dat schelen?

— Wel, ik heb natuurlijk liever goed weer, als ik daar zal zijn!

— Maar je bent toch in het geheel niet van zins, er heen te gaan?

— Integendeel — ik ben het wel degelijk van plan! antwoordde Raffles bedaard. En ik reken er op, dat je mij niet aan mijn lot zult overlaten, maar mij zult vergezellen!

Er verscheen een uitdrukking van ongerustheid op het ronde, jongensachtige gelaat van Brand, toen hij naar het ernstige gelaat van Raffles opzag en op fluisterenden toon vroeg;

— Heb je iets op het oog?

— Als dat moet beteekenen, of ik er beroeps-halve naar toe ga, dan moet ik ontkennend antwoorden! zeide Raffles glimlachend. Het wordt een soort — studiereis, om het zoo maar eens te noemen!

— Ik begrijp je niet!

— Dat kan ik ook bezwaarlijk van je verlangen! hernam Raffles. Ik zal je echter niet lang in het onzekere laten. Heb je wel eens van Serges de Lenz gehoord?

Charles herhaalde den naam een paar malen binnensmonds, terwijl hij naar een figuur in het zware tapijt tuurde, richtte toen levendig het hoofd op en zeide:

— Ik geloof wel dat ik dien naam vroeger al eens gehoord heb!

— Het zou voor den medewerker van den Gentleman-Dief ook wel wat ergerlijk zijn, als hij moest bekennen, dien naam nooit te hebben gehoord! hernam Raffles zacht. Mijn waarde — die mijnheer Serges de Lenz is immers reeds vergeleken met mijn bescheiden persoontje! Men heeft hem in verschillende bladen „de Fransche Raffles” genoemd. Ja, ik herinner mij zelfs ergens te hebben gelezen, dat men hem met mij identificeerde! Een dwaze vergissing, die ik den man, die haar neerschreef, zeer kwalijk neem!

— Hij is immers die Franschman, die in de huizen van talrijke welgestelde families goud en kostbaarheden heeft gestolen?

— Zoo is het! En ik moet er aan toevoegen — met groote handigheid! Zijn sluwheid schijnt intusschen niet zoover te gaan, dat zij zijn arrestatie heeft kunnen beletten!

— En wat zou dat nu eigenlijk?

— Wel, de zaak van mijn collega komt morgen voor!

— En verder?

— Wat een vraag! Natuurlijk wil ik er heengaan!

— Met welk doel?

— Om te leeren!

— Heb jij dat nog noodig?

— O, een mensch is nimmer te oud om zijn

kennis te verrijken! Acteurs haasten zich immers ook steeds, beroemde buitenlandsche collega's te gaan zien — al willen zij dat wel eens niet bekennen!

— Maar je kunt het toch in de bladen lezen!

— Kom, kom — dat weet je immers wel beter! Zelfs de befaamde Parijsche boulevardbladen, die altijd vele kolommen wijden aan geruchtmakende zaken, kunnen onmogelijk alle bijzonderheden van het verhoor mededeelen. Maar al te vaak leest men dan: hierop volgde een tamelijk vervelende uiteenzetting van enkele getuigen betreffende technische onderdeelen, die voor een man in mijn toestand de hoofdzaak vormen!

— Je bent dus voornemens om naar Parijs te gaan en de zitting bij te wonen?

— Zonder twijfel! Het zal een aardig uitstapje zijn en je weet zeer goed, dat ik iedere gelegenheid die zich aanbiedt, gretig aangrijp, om de stad weer te zien, die voor mij nog altijd een der schoonste ter wereld is. En ik reken er op dat je mij zult vergezellen!

— Als het blijft bij de bestudeering van dat proces — dan verlang ik niets liever dan met je mee te gaan! antwoordde Brand. Wij zullen ons dan echter wat moeten haasten!

Raffles wierp nogmaals een blik op zijn horloge, stond op en zeide:

— Wij kunnen die te waterlating met een gerust hart prijs geven! Ik ben er van overtuigd, dat de „Sperwer” niet zal zinken als een baksteen, zoodra zij drijft en wij kunnen immers toch niet over haar snelheid en bestuurbaarheid oordeelen, zoolang er nog niet eens masten zijn opgericht en zeilen zijn aangeslagen! Over een paar dagen kunnen wij echter weer zijn teruggekeerd en dan belet niets ons, naar ons scheepje te gaan omzien! Het is nu half twaalf. Wij kunnen om een uur weder te Londen zijn en met de auto om drie Dover bereikt hebben. Er gaat om half vier een boot naar Calais en als wij die halen, zijn wij vannacht om een uur nog in Parijs! Halen wij haar niet — dan zijn er gelukkig nog vliegmaschinen, die er ons in een paar uren brengen!

Juist op dat oogenblik trad Brown weder binnen, om opnieuw zijn verontschuldigen te komen maken, maar Raffles sneed hem het woord af en zeide:

— Wij hebben werkelijk niet langer tijd, mijn

waarde Brown, maar ik beloof u, dat wij over enkele dagen weder terugkeeren, of nog beter ik zal afwachten tot ge mij bericht hebt, dat de „Sperwer” zeilklaar is, zoodat ik er dadelijk een proeftocht mee kan maken.

Onder het maken van veel plichtplegingen geleidde Brown den man, dien hij als Lord William Aberdeen kende, naar den uitgang van de werf, waar James Henderson de reusachtige chauffeur van Raffles geduldig met de auto wachtte.

Raffles trad snel op den reus toe en zeide:

— In anderhalf uur thuis, James! Wij hebben een reisplan gemaakt, mijnheer Brand en ik. Je moet ons eerst naar huis brengen, waar wij onze valiezen snel zullen pakken en ons dan naar Dover rijden.

Henderson tikte alleen maar even aan zijn pet en een oogenblik daarna stooft de auto in snelle vaart over den prachtigen weg en nog binnen den vastgestelden tijd hield het voertuig weder stil voor de deur van een klein heerenhuis in de Regent Street, dichtbij Pall Mall.

Raffles en Brand pakten haastig een handvalies en stapten daarna weder in de auto, waarvan Henderson het benzinereservoir tot den rand had bijgevuld.

Zij lunchten in een restaurant dicht bij de grens van de wereldstad en daarop ging het in ijle vaart langs den breeden straatweg naar Dover.

Er werd onderweg niet veel gesproken en Brand bemerkte, niet weinig tot zijn ongerustheid, dat Raffles in nadenken verzonken scheen en nu en dan als tersluiks een blik wierp in het nummer van „Le Journal”, dat hij, alvorens Londen te verlaten, aan een kiosk had gekocht.

Toen zij Dover bereikt hadden en de auto stilstond voor het groote douanekantoor op de kade, dicht bij de aanlegplaats van de Kanaalbooten, wendde Raffles zich tot Henderson en zeide op zachten toon:

— We nemen je niet mede, James — maar je moet je er toch op voorbereiden, dat je wellicht een telegram ontvangt en dan dadelijk overkomen en je te Parijs begeven naar het hotel dat ik je in het telegram zal aangeven. Het is best mogelijk dat ik je rustig in Londen laat, dat zal geheel van de omstandigheden afhangen!

— Zooals Mylord beveelt! zeide Henderson, met zijn zware, diepe stem,

De beide vrienden waren al uitgestapt en Raffles ging plaats en koopen, terwijl Henderson de beide zware valiezen aan boord droeg van de boot, die een kwartier later zou afvaren.

Geen seconde over den tijd werden de trossen losgeworpen en de fraaie kanaalboot begon haar reis.

Raffles en Brand leunden naast elkander over de verschansing en konden zien hoe de groote, snelle wagen, door de krachtige hand van Henderson bestuurd, ijlings weder terugreed, om spoedig om den hoek van een breede straat en de kade te verdwijnen.

Toen Raffles al een kwartier lang niets gezegd had en Dover nog alleen maar zichtbaar was als een nevelachtige vlek aan de kim, begon Brand:

— Waar denk je nu eigenlijk aan?

— Ik denk aan Serges de Lenz! antwoordde Raffles. Ik ben nieuwsgierig, of hij uiterlijk een weinig op mij zal gelijken en welken indruk hij op mij zal maken.

— Hij moet in ieder geval een zeer ondernemend en slim man zijn geweest!

— Hij had veel connecties, naar ik heb gelezen en maakte daarvan op een zeer handige wijze gebruik! Daardoor wist hij wanneer rijke gezinnen tijdelijk afwezig zouden zijn en met de grootste bedaardheid stal hij alles wat hem in handen viel — maar het was steeds kostbaar! Hij is een man van veel kunstmaak en wist onmiddellijk een prul van een werkelijk kunstwerk te onderscheiden! Onder de stukken van overtuiging, die morgen ter terechtzitting zullen zijn tentoongesteld, bevinden zich zeer zeldzame, kostbaar bewerkte kleinoodiën, ivoren beeldjes, bronzen plaquettes, gouden en zilveren sieraden uit lang vervlogen eeuwen, waarvan het mij verwondert, dat hij ze stal, omdat die soort van zaken zeer moeilijk te verkoopen zijn!

— Hij is misschien een kunstlievend man, die zich onder de bedrijven door een verzameling heeft willen aanleggen! meende Brand.

— Best mogelijk! hernam Raffles, in gedachten naar de golven starend.

Hij bleef eenigen tijd zwijgen en vervolgde toen:

— Die Serges de Lenz is nog in een ander opzicht merkwaardig! Hij houdt er twee minnaressen op na....

— Dat kan ik niet zoo bijzonder vinden! Het komt in Frankrijk meer voor!

— De bijzonderheid ligt ook minder in het aantal, dan wel in de hoedanigheid van die beide vrouwen! De eene is namelijk zeventig jaar — de andere zeventien!

Brand slaakte een zachten kreet van verwondering en zeide toen:

— Dat vind ik niet in zijn voordeel pleiten! Die oude dame zou zijn over-grootmoeder kunnen zijn! Hoe heet zij?

— Haar ware naam is Fanny Robert, maar zij liet zich altijd „Comtesse de Tessarcourt” noemen.

— Rijk?

— Tamelijk! Beter zou zijn, te zeggen, dat zij rijk geweest is, want het spijt mij, dat ik het ten nadeele van een collega moet zeggen, maar Monsieur Serges de Lenz heeft haar zoo kaal geplukt als een kip, die voor een maaltijd bereid moet worden.

— Niet erg kiesch! En de andere?

— Mejuffrouw Lенаud, ook wel geheeten „Zouzou”, is pas zeventien jaren, weinig meer dan een kind. Het moet reeds vast staan, dat zij absoluut niets weet van de wijze, waarop Serges aan den kost kwam. Zij is volkomen onschuldig aan wat hij deed. Terloops wil ik je even zeggen, dat de man bijna een millioen

francs bijeen heeft gegaard en zelfs van de rente van dat kapitaal leeft!

— Dan verschilt hij in dat opzicht wel aanmerkelijk van jou, Edward! zeide Brand zachtjes. Jij vergaart zeker geen rijkdommen, om er rustig van te leven! Soms maak ik mij zelfs wel eens ongerust, want als je boekhouder en secretaris merk ik soms uit mijn boeken, dat je menigmaal veel meer wegschenkt dan je ontvangt!

— Ik ben je erkentelijk voor dat woord „ontvangt”! zeide Raffles met een sarcastisch glimlachje. En het aardige is, dat je het, geloof ik, niet eens ironisch bedoelt! Nu, wanneer de bodem van de brandkast te zien komt — dan zijn er gelukkig middelen, om haar weder te vullen!

— Zoover is het gelukkig nog lang niet! zeide Brand haastig. Het is volstrekt niet noodig, dat je in de eerste maanden je gevaarlijk handwerk weer opneemt!

Raffles trok een verschrikt gelaat, en hernam:

— De eerste maanden? Wil je mij soms al op non-actief stellen? Dat kun je niet meenen! Lediggang is des duivels oorkussen, — rust roest — en ik zou je nog eenige andere toepasselijke spreekwoorden kunnen opsommen!

— Nu, eenige weken zul je althans wel rust kunnen houden!

— Eenige weken? Misschien — je kunt nooit weten — — —

Dubec-Sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
welke bestaan.

Hoofdstuk II.

De zitting.

Raffles en Brand hadden hun intrek genomen in het „Hotel Splendid”, een nog pas kort bestaand, niet groot, maar duur hotel aan de Champs Elyssées, niet ver van de Place de l’Etoile.

Zij hadden een zeer goeden nacht doorgebracht, na de vervelende en tamelijk vermoeiende reis, welke zij al zoo menigmaal hadden gemaakt en zij hadden zich verfrist met een bad, waarna zij een zeer eenvoudig ontbijt gebruikten, dat in zoo schrille tegenstelling is met het overdadige, voedzame ontbijt der Britten.

De zitting voor de Parijsche rechtbank tegen Serges Henri de Lenz zou om half elf beginnen en zeer waarschijnlijk den geheelen dag in beslag nemen.

Daar de beide vrienden vroeg waren opgestaan, hadden zij nu tijd in overvloed, en gebruikten dien, om per auto een wandelrit te maken in het onvolprezen Bois de Boulogne.

Het was een verrukkelijk schoone dag, en Raffles verkeerde in een van die stemmingen, welke Brand maar al te zelden bij hem aantrof.

Hij was opgewekt, verhaalde verscheidene anecdoten uit het begin van zijn romantische, veelbewogen loopbaan, toen het leven van Brand nog niet met het zijne verbonden was, en zijn grijze oogen lachten.

Zij keerden om tien uur weder naar de binnenstad terug en lieten zich regelrecht naar het Paleis van Justitie rijden.

Een van de belangrijkste zaken, waaraan Raffles steeds zijn groote successen te danken heeft gehad, was het bijzonder groote aantal van zijn connecties bij de Magistraten in verschillende groote steden, lang of kort geleden aangeknoopt onder verscheidene aangenomen namen.

Daaraan had Raffles het dan ook te danken gehad, dat hij, na een kort telefonisch gesprek, nog dienzelfden morgen door den rechter van instructie Bonnard in het bezit werd gesteld van een paar toegangsbewijzen voor de zitting.

En dat was voorwaar een groote onderscheiding, want alles deed voorzien, dat er een ware stormloop zou plaats vinden naar het Paleis van Justitie om den vermetelen gauwdief, afkomstig uit een onbesproken familie, en wiens ouders zelfs lang niet onbemiddeld waren, van aangezicht tot aangezicht te kunnen zien.

Er waren nog meer attracties!

Want de getuigen droegen allen namen, die klonken als een klok, hetgeen vrij begrijpelijk was, daar de beklagde zeer kieskeurig was uitgevallen en alleen de huizen der rijken en der verzamelaars van kostbare oudheden met zijn ongewenschte bezoeken vereerde.

Het zou dus zeker een belangwekkend schouwspel worden en daarom mocht men verwachten dat de groote zittingzaal tot de laatste plaats gevuld zou zijn.

Dat bleek dan ook het geval te wezen, toen Raffles en Brand de zaal binnentraden in het aloude Paleis van Justitie, een der schoonste bouwwerken van Parijs.

Zij hadden zelfs eenige moeite een paar geschikte plaatsen te vinden, maar eindelijk slaagde Raffles er toch in, toen hij een paar malen het tooverwoord „Bonnard” had genoemd.

Toen zij gezeten waren, zeide Brand op zachten toon:

— Het ziet er waarachtig uit als het groote Operagebouw te Londen, op den avond van een

première — alleen met dit onderscheid, dat de dames niet gedecolleteerd zijn.

— Ik geef het je volkomen toe — maar ik zou je willen verzoeken, om hier Fransch te praten.

— Waarom?

— Omdat — — — nu, men kan nooit weten!

Dat had Brand den avond te voren ook reeds gehoord uit den mond van John Raffles en een onbehagelijk gevoel maakte zich van hem meester, waaraan hij geen naam wist te geven, maar dat hem waarschuwde, dat Raffles iets in den zin had, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat dit wel zou kunnen zijn.

De jonge man liet zijn blikken eens door de zaal dwalen.

Er waren zeer veel dames, verreweg de meesten naar den laatsten smaak en weelderig gekleed, velen gewapend met tooneelkijkers, alsof het hier een comedievoorstelling gold.

Ook de heeren waren deltig en elegant gekleed en allen praatten op fluisterenden toon met elkander, terwijl zich nu en dan een helder lachje deed hooren.

Achter de lange, groene tafel op een kleine verhevenheid geplaatst, bevond zich nog niemand.

Slechts een garde republicain liep met de handen op den rug en in het bewustzijn van zijn waardigheid, achter die tafel op en neder, ter bewaking van een van de smalle, lage, eikenhouten deuren, die zich in den cirkelvormigen achterwand bevonden.

De tafel voor de rechters was van de zaal gescheiden door een prachtig bewerkte balustrade en dicht daar tegenaan geschoven stond een met zwart zeildoek bekleede tafel, waarop alle voorwerpen waren tentoongesteld, welke de Lenz in den loop der laatste maanden had weten buit te maken.

Gouden medailles, prachtig gedreven bokalen, eeuwenoud zilverwerk, tot kleine bundels bijeen gebonden zilveren lepels en vorken, met diamanten en andere kostbare steenen ingelegde kistjes, kruisen, wapens en fraaie horloges, ringen en nog vele andere voorwerpen, te veel om op te noemen, maar die één karaktereigenschap gemeen hadden — zij waren zeer kostbaar, zoowel uit historisch als uit geldelijk oogpunt.

Aan ieder van die voorwerpen was een zegel

vastgemaakt en verder een kleine label, waarop geschreven stond, bij welke gelegenheid en waar het gestolen was.

Maar plotseling werd het stil in de groote zaal.

Want de lage deur achter in de zaal was opengegaan, een deftig gekleede bode trad te voorschijn, die een paar malen met zijn staf op den grond stampte en met stentorstem aankondigde:

— Het Hof!

Achter elkaar kwamen de gebeste en in hun roode en zwarte toga's gehulde rechters binnen en namen hunne zetels in.

De griffier nam plaats achter zijn afzonderlijk tafeltje en ten slotte kwam de verdediger van de Lenz binnen, Maître Prévert, lang, donker, jong nog, met tintelende oogen en de lippen met een klein snorretje bedonsd.

Hij stapte met lenigen tred de trede af, die naar de zaal voerde en ging zijn plaats innemen, met den rug tegen de bank der beklagden, die een weinig schuin geplaatst was, zoodat men den beschuldigde goed zou kunnen zien.

Hij sloeg zijn actentasch open, nam er een bundel papieren uit en legde die voor zich neer, zonder veel acht te slaan op hetgeen er om hem heen voorviel.

Toen ging er terzijde van de zaal opnieuw een deur open, achter in de ruime beklagdenbank en Serges de Lenz trad binnen, vergezeld door twee gardes, die aanstonds achter hem zouden plaats nemen.

Onmiddellijk werden alle kijkers op hem gericht.

En — er teekende zich teleurstelling af op het gelaat van menige elegant gekleede vrouw.

De Lenz kon onmogelijk knap worden genoemd — hij was zelfs niet interessant.

Het was een bijna onbeduidend gezicht, met fletse oogen, dunne lippen, een ronde kin, bleek en met nauwelijks zich afteekenende wenkbrauwen.

Zijn haar begon op den kruin reeds te dunnen, ofschoon hij nog geen dertig jaar was.

Wat zijn kleederen betreft — zij waren verre van elegant en klaarblijkelijk gekocht in den eersten den besten confectiewinkel.

Toch lag er een zekere vermoeide elegance over zijn uiterlijk, een zekere decadente aristocratie

en hij maakte stellig geen onsympathieken indruk — zoolang hij den mond hield.

Zoodra hij echter begon te spreken, leek hij een derderangs acteur, die slecht een te moeilijke rol speelt.

Zijn stem klonk onuitstaanbaar geaffecteerd en hij trachtte zich merkbaar op een keurige wijze uit te drukken, vol bloemrijke zinswendingen en met een uitgezochte, nu en dan sterk overdreven hoffelijkheid.

Hij was eerder klein dan groot, maar goed gebouwd en nu en dan maakte hij een snelle beweging, die het begrijpelijk maakte, waarom deze man tot dusverre als een aal tusschen de handen der justitie was doorgeglip, ofschoon deze reeds lang wist, wat zij aan hem had.

De Lenz maakte een sierlijke buiging voor de rechters, boog zich toen over de lage balustrade van de bank der beschuldigten heen en nu maître Prévert opstond, waren hunne hoofden op gelijke hoogte en konden zij op zachten toon met elkander praten.

Toen ging de beklagde zitten en allereerst gingen zijn blikken naar de verzameling kostbaarheden, welke men in zijn jonggezellenwoning in beslag had genomen en het was alsof men hem zag zuchten.

Raffles had hem een oogenblik scherp opgenomen en wendde zich toen in het Fransch tot Brand met de vraag:

— Hoe vindt je hem?

— Een slordige bankklerk, een wijnreiziger, een piqueur — maar zeker geen gentleman-dief! antwoordde Brand schouderophalend. Hij kon echter ook een plattelandstandarts zijn, een tramconducteur of een bioscope-portier!

— Hij draagt confectie!

— En niet eens heel fraai! Luister eens, Edward — hij valt me tegen!

— Maar hij heeft geniaal gestolen! meende Raffles.

— Het is mogelijk — ofschoon ik niet sympathiseer met die kleine dieverijen. Nu eens een gouden kelk, dan weder een kostbaar horloge — hier een dozijn lepels, daar een zilveren terrine — het was alles peuterwerk!

— Maar hij heeft dan toch maar binnen enkele jaren een fortuin van een millioen bijeen gepeuterd!

— Zonder er intusschen veel van te kunnen

genieten! merkte Brand minachtend op. Wat helpt het den man, zulke fraaie dingen buit te maken, als hij ze toch niet weet te houden.

— Je roert daar een teer punt aan, mijn waarde! De moeilijkheid voor den dief ligt ook minder in het stelen dan in het veilig bewaren en het verkoopen van het gestolene! Maar stil — ik geloof dat daar het verhoor van den beklagde begint!

Inderdaad, de rechter had de gebruikelijke vragen reeds aan de Lenz gesteld, welke deze met honingzoete stem beantwoordde, met rondgetrokken lippen en nu en dan zenuwachtig aan den grooten zegelring draaiende, die den ringvinger van zijn linkerhand versierde.

Hij had een niet onaangenaam, zacht en toch overal goed hoorbaar geluid.

Uit die eerste antwoorden bleek, dat men hier te doen had met een van die avontuurlijke geesten, die het rustige leven in het ouderlijke huis niet kunnen verdragen en zelfs tot de misdaad overgaan, om hun leven naar hun eigen smaak te leven.

Hij had met zijn welgestelde familie in een fraai huis aan den Boulevard Binot gewoond en zijn ouders hadden hem een uitstekende opvoeding doen geven.

Maar reeds als schoolknaap had hij een onoverwinnelijke neiging gehad, zich meester te maken van alles wat er onder het bereik van zijn hand kwam en wat eenige waarde bezat.

Uit het verhoor bleek verder, dat de politie hem reeds eenmaal in handen had gehad, maar hem weder op vrije voeten had gesteld, eenvoudig omdat de bewijzen tegen hem nog niet overtuigend genoeg waren en omdat zij hoopte, naderhand door hem nog de hand op andere lieden van hetzelfde slag te kunnen leggen, een verwachting die bedrogen werd, want Serges de Lenz „werkte” steeds geheel alleen en voor eigen rekening.

Voor het overige echter was de Lenz in den loop der jaren reeds zeven malen veroordeeld en het was vooruit te zien dat hij er ditmaal niet zoo gemakkelijk zou afkomen.

Vervolgens werd de acte van beschuldiging voorgelezen.

Zij was zeer lang, hetgeen ook moeilijk anders kon, want daarin werd nauwkeurig ieder voorwerp opgesomd, hetwelk Serge de Lenz na zijn

laatste veroordeeling zich had toegeëigend.

De beklagde zat tamelijk verveeld in zijn bank rond te kijken, nu en dan zijn nagels schoonmakend, tot aan de passage, waarin sprake was van zijn beide minnaressen, die hij beiden heette te hebben benadeeld, vooral de zeventigjarige Fanny Robert, zich noemende gravin de Tes-sancourt.

Want nu hief de Lenz het hoofd op en scheen iets te willen zeggen.

Hij vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen en op fluisterenden toon een paar woorden met zijn advocaat te wisselen.

En nu ontspon zich het volgende gesprek tusschen den President en den beklagde:

— U is reeds zeven maal veroordeeld! begon rechter Bonnard.

— Och, laten we het daar maar liever niet over hebben! meende Serges de Lenz met een verwijfd stemmetje.

— Pardon, maar wij moesten het er eigenlijk maar wel over hebben!

— Dat alles ligt toch in het verleden! En gedane zaken nemen geen keer! Waartoe zouden wij oude koeien uit den sloot halen?

— Zooals gij wilt! Het is waar, gij hebt toen uw straf geboet, ofschoon ik moet zeggen, dat zij u weinig verbeterd heeft! Deel ons nu mede, op welke wijze gij te werk gingt bij het stelen van al die kostbare voorwerpen!

— De uitdrukking is wat sterk, mijnheer de president! Ik ontvreemde ze slechts — er is toch wel een nuance!

— Meent gij? Mijnentwege! Hoe hebt gij ze dan ontvreemd?

— Ik weet het eigenlijk niet of ik wel verplicht ben, hier mijn beroepsgeheim prijs te geven en daarenboven — uw agenten zullen u wel hebben ingelicht! Maar ik wil mij gaarne de moeite geven u even in te lichten! Het ging zeer eenvoudig in zijn werk. Ik maakte gebruik van mijn connecties om aan de weet te komen, wanneer deze of gene rijke familie uit de stad was, ging dan naar het huis, belde aan, vroeg den afwezigen heer te spreken, hield de dienstboden aan de praat en stak intusschen het meest waardevolle in mijn zakken. Zooals gij ziet munt mijn systeem uit door eenvoud — en daaraan is waarschijnlijk het succes toe te schrijven!

— Uw familie — — —

— Pardon, mijnheer de President, laten wij, wat ik u bidden mag, niet over mijn familie spreken! Zij heeft niets met de geheele zaak te maken en het grieft mij, wanneer mijn vader en mijn moeder bij deze kwestie betrokken worden!

— Ik wil nu spreken over gravin de Tessancourt! Het kan niet worden ontkend dat die dame er eigenaardige genoegens op nahield! Was zij uw vriendin?

— Een moederlijke vriendin, mijnheer de president!

— Kom, kom — dat zijn praatjes! Zij was uw vriendin in de Parijsche opvatting van het woord! Vondt gij het niet weerzinwekkend, geld van die oude dame aan te nemen? Gij hebt haar heel wat geld gekost!

— Een dwaling, mijnheer de president! Integendeel — ik besteedde al mijn zakgeld aan haar!

Deze verklaring veroorzaakte een onderdrukt gelach in de zaal, hetwelk dadelijk zweeg op het strenge hameren van den voorzitter.

Het verhoor duurde nog eenigen tijd voort en daarop kwamen de getuigen aan de beurt.

De Lenz ging met een verveeld gezicht weer zitten.

De deur van het getuigenvertrek werd geopend, er werd een naam afgeroepen en binnen trad een zwaar gebouwd, ongeveer vijftigjarig man met breede kaken en kleine oogen onder borstelige wenkbrauwen, die verklaarde te zijn graaf Rodolphe de Blécourt.

Hij was de man, in wiens huis Serges de Lenz onvoorzichtig genoeg was doorgedrongen, na het middernachtelijk uur en bij die gelegenheid gevat was.

De graaf had daarbij zelf de behulpzame hand geboden en hij scheen er niet weinig trotsch op te zijn.

Met een bulderende stem legde hij zijn ver-

klaring af, nu en dan zijn grijze snor opstrijkend en hij besloot:

— Ik heb hem eigenhandig gevangen, mijnheer de president en zoo zal het iederen inbreker vergaan, die het durft wagen, bij mij een voet in huis te zetten. Ik verzeker u dat het goed verdedigd is, mijn huis! En ik durf wedden, dat geen enkele misdadiger er heelhuids weer uitkomt, wanneer hij er eenmaal is binnengedrongen. Bij mij zal voor geen centime gestolen kunnen worden — daar verwed ik alles onder wat gij wilt!

Bij deze woorden keek graaf de Blécourt om zich heen, alsof hij alle aanwezigen tartte, de rechters inclus en ging toen weer zitten, trotsch en zelfbewust, als de man, die den gevaarlijken gentleman-dief onschadelijk had gemaakt.

De getuigen volgden elkander op, in een schier eindelooze rij en Raffles luisterde met groote aandacht toe, zonder dat een woord hem ontging, zoo min van de getuigen als van den beklaagde of zijn verdediger.

Er werd gepauzeerd, men ging lunchen en 's middags werd de zaak hervat.

Graaf de Blécourt werd nogmaals gehoord en toen hij dien middag thuis kwam werd hem daar een briefje bezorgd, van den volgenden inhoud:

Mijnheer de Graaf!

Ik neem uw weddenschap van vanmorgen aan! Gij zijt zoo verwaten geweest, als uw meening te kennen te geven, dat uw huis inbraakvrij is, en dat geen inbreker het ongedeerd zal kunnen verlaten, als hij er eenmaal is binnengetreden! Ik zal u bewijzen, dat ge u vergist! Binnen acht dagen, na dagteekening van dezen brief, zal ik uw huis zijn binnengedrongen en er hebben weggenomen wat mij bevalt! Met verschuldigde hoogachting

JOHN RAFFLES.

Hoofdstuk III.

De uitdaging.

Graaf Rodolphe de Blécourt bewoonde, wanneer hij zich te Parijs bevond, dat wil zeggen ongeveer zes maanden van het jaar, een zeer fraai huis in de voorstad Auteuil, in de Rue Boileau, niet ver van de Avenue de Versailles.

Het dateerde uit den tijd van het tweede Keizerrijk, het was groot en leelijk — maar het was zeer stevig en grensde aan de achterzijde aan een grooten tuin, die er het voornaamste sieraad van uitmaakte.

Graaf de Blécourt was gehuwd en zijn zoon, luitenant bij de Jagers, Gaston geheeten, zoowel als zijn dochter Susanne, woonden in hetzelfde huis.

Er waren vijf bedienden, allen oude getrouwen, die reeds vele jaren in dienst waren van den graaf.

Toen de Blécourt het zonderlinge briefje gelezen had, bleef hij vele oogenblikken als vastgenageld staan en als hij aanleg voor een beroerte had gehad, dan zou dit briefje zeker het laatste zijn geweest, dat hij hier op aarde had gelezen.

Hij uitte een vloek, die zelfs in de kazerne opgang zou hebben gemaakt — de graaf was kolonel van hetzelfde regiment, waarbij zijn zoon den luitenantrang bekleedde — sloeg met de vuist op het briefje, las het nogmaals, vloekte opnieuw, en liet toen een schor lachje hooren, waarna hij met groote stappen de kamer begon op en neer te loopen, om eindelijk stil te houden bij de deur en op den knop van de electricische schel te drukken.

Hij behoefde nauwelijks eenige tellen te wachten, of de deur ging open en Joseph, de maître d'hotel, een deftig personage met spierwit haar en geheel in het zwart gekleed, trad binnen.

— Mijnheer de graaf beveelt? vroeg hij.

— Is mevrouw al thuis, Joseph?

— Zooeven thuisgekomen, mijnheer!

— Vraag of zij eens hier wil komen! Ik heb met haar te praten! En — wacht eens even — mijn zoon?

— Mijnheer is er nog niet — ik meende dat mijnheer vandaag in de stad dineerde, graaf!

— Mooie manieren! bromde de Blécourt voor zich heen. Dat had ik in mijn tijd niet durven wagen! Maar de jongelui van tegenwoordig...

Hij viel zich zelf in de rede en vervolgde:

— Ga dan mevrouw eens waarschuwen en verzoek haar, onmiddellijk hier te komen.

Joseph boog en verliet het vertrek.

En zoodra de deur achter hem gesloten was, begon de Blécourt opnieuw heen en weer te loopen, waar hij pas mee ophield, toen de deur weder openging, om doorgang te verleen aan gravin Blécourt, een rijzige, statige dame, die ondanks haar vijftigjarigen leeftijd nog altijd de sporen van vroegere schoonheid vertoonde en blijkbaar geen moeite spaarde, er zoo lang mogelijk jeugdig uit te zien.

Haar gezicht had een eenigszins verwonderde uitdrukking, toen zij de deur sloot en op haar echtgenoot toeging met de vraag:

— Waarom heb je mij laten roepen, Rodolphe?

De Blécourt vergenoegde er zich mede, haar het briefje toe te steken en op korten toon te zeggen:

— Lees dit eens, Sophie!

De gravin nam het briefje eenigszins aarzelend aan, maar zoodra zij de onderteekening had gelezen was haar opmerkzaamheid gewekt en zij las het briefje van begin tot eind door, daarbij gebruik makend van een in goud gevatte face à main.

Toen ze gereed was, haalde zij de schouders op en zeide op een toon van minachting:

— Een kinderachtige grap!

— Een grap? Was het dat maar! riep de Blécourt uit.

— Maar die Raffles bestaat niet!

— Geloof jij dat ook nog? Vraag er dan Scotland Yard te Londen maar eens naar — en het hoofdbureau van politie te New-York! Die zullen je wel anders leeren! Hij bestaat en het bewijs is, dat hij mij dit briefje heeft geschreven!

— Maar dan zou hij te Parijs moeten zijn!

— Waarom zou hij dat niet zijn? Raffles is een man die op alle plaatsen tegelijk is, naar het schijnt!

— Maar als het waar is, dan... dan moeten er dadelijk maatregelen worden genomen! riep gravin Sophie uit, nu zelf verschrikt.

— Dat zal ik dan ook niet nalaten! hernam de graaf kortaf, terwijl hij haar het briefje weer afnam. Gaston nog niet thuis?

— Neen, Rodolphe. Ik geloof — ik meen te weten dat hij in de stad met kameraden zou dineeren!

— Die drommelsche aap! bromde de graaf. Hij behoort bij zijn ouders te dineeren, de weinige dagen dat hij te Parijs is! Dat was in mijn tijd anders — heel anders! En als je de waarheid wilt weten — ik geloof niet aan die kameraden!

— Rodolphe, je doet mij schrikken! Wat denk je dan?

— Wat ik denk? Ik denk dat de kwajongen zich iets in zijn hoofd heeft gehaald, dat ons nog veel onaangenaamheden kan berokkenen! Ik heb rapporten, inlichtingen. Hij is in den

laatsten tijd herhaaldelijk gezien in gezelschap van een jong meisje — mooi, naar zij zeggen, maar — enfin, een meisje, dat niet bij hem past! Het moet een modiste of iets dergelijks zijn!

— En vertoont hij zich met dat meisje in het publiek? riep gravin Sophie verschrikt uit.

— Zooals ik je zeg!

— En daar weten wij niets van?

— Naar het schijnt! Jawel, de jongelui van tegenwoordig doen maar wat zij willen! Maar ik zal hem eens onderhanden nemen! Hij weet heel goed welke plannen wij met hem hebben — de dochter van mijn vriend Baron Honfleur wordt zijn vrouw en anders niemand!

Gravin Sophie keek haar man een weinig schuw aan en zeide toen op fluisterenden toon:

— De hemel beware mij, Rodolphe, dat ik het goedkeur, dat onze jongen zich encannailleert met — zoo'n meisje, maar ik vrees dat hij in het geheel niet houdt van Lucie Honfleur!

— Dat zal wel komen! Er zijn meer voorbeelden van, dat jongelui met elkander getrouwd zijn, die weinig voor elkander voelden en die naderhand toch een zeer gelukkig huwelijksleven hebben geleid.

En daarbij wierp de graaf een zijdelingschen blik op zijn vrouw, alsof zij vrijheid verkreeg, deze uitlating naar verkiezing op zichzelf toe te passen.

Hij liep weer een paar malen de kamer op en neer, telkens zijn zwaren knevel opstrijkend, stond toen eensklaps weer voor zijn vrouw stil en bromde:

— Genoeg hierover! De jongen doet mijn wil, of er zwaait wat! Ik ben volstrekt niet ingenomen met die democratische neigingen van de tegenwoordige jongelui. En nu over dat briefje. Ik zal onmiddellijk den hoofdcommissaris opbellen en hem van deze onbeschaamdheid van dien Engelschen boef in kennis stellen. Wij zullen eens zien of die kerel het dan toch nog zou durven wagen, zijn plan ten uitvoer te brengen! Mijn huis is een vesting en als de politie nog een waakzaam oog op den koop toe houdt, dan zal misschien aan haar de eer te beurt vallen, dat galgenaas te Parijs te knippen en op die wijze een grooten dienst te doen aan het geheele Engelsche volk!

— Ik heb altijd gedacht dat John Raffles een sage was!

— Jawel — een sage van vleesch en bloed, die ieder jaar voor een paar millioen steelt! barstte de graaf uit.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is tijd voor het diner. Ik zal nu aanstonds telefoneeren, dan kan er over een half uur een inspecteur bij ons zijn. Wij zullen eens zien, mijnheer Raffles, of je loopbaan hier niet een einde neemt!

Zwijgend, met een bedrukt gelaat, verliet de gravin het vertrek weder en de graaf deed wat hij gezegd had — hij belde het hoofdbureau van politie op en verwekte daar door zijn mededeeling weinig minder dan een storm van ontsteltenis en verontwaardiging.

Er werd onmiddellijk een inspecteur van politie aangewezen, die zich naar het huis van den graaf begaf, om persoonlijk kennis van het briefje te nemen, dat graaf de Blécourt zoozeer buiten zichzelf had gebracht.

De inspecteur kwam aan, toen het diner reeds, tamelijk zwijgend, door het grafelijk echtpaar en Susanne, een mooi, blond meisje, genuttigd was.

Joseph liet hem dadelijk in de groote ontvangkamer en daar voegde de Blécourt zich bij hem en liet hem, na de eerste begroeting, het fatale briefje zien.

De inspecteur las het een paar malen door, plukte aan zijn zwart kneveltje, hoestte eens en gaf toen als zijn meening te kennen, dat men hier wellicht te doen had met een mystificatie, een flauwe grap van een grappenmaker.

Maar daarmee was hij aan het verkeerde kantoor.

De graaf verklaarde bij hoog en laag, dat het briefje authentiek moest zijn en de inspecteur draaide onmiddellijk bij en verzekerde, dat men aan het hoofdbureau van politie niets zou nalaten, om de zaak tot een goed einde te brengen.

Hij keek nog eens naar het briefje en vroeg toen:

— Wanneer hebt gij dit briefje gekregen?

— Om een uur of zes, even nadat ik van de zitting was teruggekeerd, waar ik moest getuigen in het proces tegen Serges de Lenz.

— Hoe werd het bezorgd?

— Door een man, die er uitzag als een kruier.

— Dan is het natuurlijk duidelijk, dat Raffles, als hij dit briefje inderdaad geschreven heeft, bij de zitting aanwezig is geweest!

— Hij heeft het geschreven! bromde de graaf woedend. Er valt niet aan te twifelen. En waarom zou hij niet bij de zitting aanwezig zijn geweest? Hij dacht er misschien iets van te kunnen opstrijken — de Lenz is immers een soort collega van hem!

De inspecteur tuurde een weinig verlegen op het briefje met het fijne handschrift en wist blijkbaar niet goed wat hij er van moest maken.

Toen vroeg hij weder:

— Geloofst gij inderdaad, graaf, dat uw huis inbraakvrij is?

— Voor een normalen inbreker, zeker! Maar ik zou er niet op durven zweren dat een man als die John Raffles er niet in zou slagen, hier des nachts binnen te dringen, zonder dat een van de alarmschellen afgaat! Ik voeg er dadelijk aan toe, dat het mij zelfs van hem zou verbazen, want ik zelf doe des avonds altijd de ronde en overtuig mij dat alle electriche leidingen nog in orde zijn en dat het alarmsein onberispelijk werkt. Bovendien worden alle ramen met luiken gesloten en alle deuren, die in de buitenlucht uitkomen, zijn zwaar gegrendeld.

— Ja — ik weet niet of dat voor iemand als Raffles wel een bezwaar zou zijn! zeide de inspecteur nadenkend. Ik heb veel van hem gehoord en naar de beschrijvingen — — —

— Daarom heb ik mij juist tot de politie gewend, mijnheer! viel de graaf hem ongeduldig in de rede. Ik reken er op, dat mijn huis gedurende de nu volgende week vooral des nachts speciaal zal worden bewaakt!

— O, wat dat betreft — daarvan kunt gij zeker zijn! riep de inspecteur op levendigen toon. Wij zullen alles doen wat wij kunnen, om te beletten dat Raffles zijn woord gestand doet!

— Dat is al heel wat! hernam de graaf sarcastisch. Maar gij zoudt bijvoorbeeld ook eens kunnen trachten, dien schijnbaar onvatbaren misdadiger in den kraag te grijpen! Ik zou toch zeggen dat de Parijsche politie zich daardoor met roem zou overladen, gelooft gij ook niet?

De inspecteur dacht hier blijkbaar evenzoo over, maar hij was toch niet volkomen zeker van zijn zaak, want zijn gelaat teekende pijnlijke verlegenheid, toen hij onvast ten antwoord gaf:

— Het zou voor de Parijsche politie stellig een groote eer zijn, graaf — en zooals ik reeds zeide — wij zullen niets nalaten om uw eigendom te beveiligen en alles doen wat mogelijk is,

om den Londenschen Gentleman-Dief te vatten — natuurlijk verondersteld, dat dit briefje geen flauwe grap is!

De graaf werd zeer rood in het gelaat en hield zich blijkbaar slechts met moeite in, toen hij uitriep:

— Ik zeg u nogmaals, mijnheer, dat hier aan een grap niet te denken valt! Alleen het publiek dat in de zichtigzaal aanwezig was, kan mij de woorden hebben hooren zeggen, waarop dit onbeschaamde briefje slaat, en wie zou het in zijn hoofd krijgen, onder die paar honderd lieden, zich zulk een grap met graaf Rodolphe de Blécourt te veroorloven?

De inspecteur zelf scheen door deze rede-neering getroffen te zijn en hij stond op om afscheid te nemen, terwijl hij verzekerde, dat er onmiddellijk afdoende beschermingsmaatregelen zouden worden genomen.

Het briefje nam hij mede, om het handschrift grondig te laten onderzoeken en de afspraak werd gemaakt, dat men de bedreiging van Raffles diep geheim zou houden, opdat de bladen zich niet van het geval zouden meester maken en het huis van den graaf overstroomd zou worden door nieuwsgierige reporters.

En toen de inspecteur het huis had verlaten, overtuigde graaf de Blécourt zich aanstonds persoonlijk nog eens, dat er aan zijn beroemde afweermiddelen niets mankeerde.

Hij ging nazien, of het losliggende, kleine stuk van den vloer vlak voor de straatdeur wel een paar millimeters daalde, als men er opstond, zoodat er contact werd gemaakt door twee elkander rakende koperen stiften en met luid geraas een schel in zijn slaapkamer overging, hij bekeek aandachtig de zware grendels, beproefde of de schroeven nog wel goed vastzaten, ging alle electriche geleidingen na, keek of er wel water in de natte batterijen was en of de droge nog niet waren uitgeput, inspecteerde de ijzeren luiken voor de vensters, en toen hij daarmede omstreeks half elf in den avond gereed was, bromde hij tevreden voor zich heen en zeide tot zichzelf:

— Ik behoef mij niet ongerust te maken! Raffles mag zoo knap zijn als hij wil — maar hij komt er niet in, als hij tenminste geen vogel is en door een ventilatiegat kan binnenvliegen! Laat hij maar opkomen — ik tart hem!

Een blik door de groote ramen van zijn werk-

kamer aan de voorzijde van het huis, bracht den graaf ten overvloede tot de overtuiging, dat de inspecteur van politie woord had gehouden.

Want hij zag een drietal agenten in burgerkleding langzaam, aan de overzijde van de breede straat, met de handen op den rug, heen en weer loopen, terwijl er bovendien nog twee agenten in uniform op geen 25 meters van het huis hadden post gevat.

En de graaf was geheel en al gerust, toen er om half twaalf een telefonische mededeeling van het hoofdbureau kwam, welke berichtte, dat er dien nacht twee vastberaden mannen zouden post vatten in het huis van mijnheer den graaf, om Raffles goed te ontvangen, wanneer hij er als door een wonder toch in mocht slagen, er binnen te dringen.

Hoofdstuk IV.

Vader en zoon.

Het was nog geen middernacht toen er aan de huisdeur werd gescheld en Joseph een brigadier en een agent van politie binnenliet, beiden in uniform, die verlangden aanstonds bij mijnheer den graaf te worden toegelaten.

Een paar minuten later stonden de beide beambten tegenover den graaf, en de brigadier haalde uit een tamelijk versleten portefeuille zijn aanstelling, welke hij den graaf liet zien met de woorden:

— De commissaris beval mij, om mij bij u te legitimeeren, mijnheer de graaf! Wij kennen den sinjeur, dien gij verwacht, maar al te goed, en — — —

— Dien ik verwacht? herhaalde de graaf woedend. Ik verwacht hem in het geheel niet!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de graaf! riep de brigadier verschrikt uit. Zoo bedoelde ik het niet. Maar als wij hem kunnen vangen, dan zou het toch zeker beter zijn nietwaar?

De graaf scheen eigenlijk niet goed te weten, of het niet het best zou zijn, als Raffles in het geheel niet verscheen.

In ieder geval liepen dan zijn bezittingen geen gevaar.

Hij bromde dus iets voor zich heen, dat moeilijk verstaanbaar was, las de aanstelling door, bekeek den penning van de beide mannen, en zeide toen, niet bijzonder goed gehumeurd:

— Het is in orde! Wat komt gij nu eigenlijk doen?

De brigadier trok zijn gitzwarte, ruige wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op, en antwoordde:

— Wat wij komen doen, graaf? Wel — zorgen dat die kerel niet meer wegkomt, als hij er bij

geval toch in mocht slagen, hier binnen te dringen! Wij zijn gewapend, wij gaan in de buurt van de plek waar het zilver is op den loer liggen, en — — —

— Maar voor den drommel — dat zilver is overal! bulderde de graaf. Gij kunt u toch niet in zessen snijden, nietwaar?

— Willen wij nog een half dozijn mannen gaan halen, graaf?

— Neen! Mijn huis is geen kazerne!

— Maar zoudt gij er dan misschien niet goed aan doen, gedurende deze heele week alle kostbare voorwerpen in één vertrek te brengen, en dat goed af te sluiten? stelde de politieagent voor.

— Dat is lang geen kwaad denkbeeld! riep de graaf uit. Daar zal ik dadelijk werk van maken! Het zilverwerk en de juweelen worden in mijn brandkast gesloten, daarginds kunt gij haar zien staan!

De brigadier wendde zijn blikken naar het aangewezen meubel, een zeer groote moderne kast, en knikte goedkeurend.

— Dat is, geloof ik, de aangewezen weg, graaf! zeide hij. Gij moest dat maar dadelijk laten doen! In het ergste geval zou Raffles dan toch weer met leegte handen moeten vertrekken!

Op dat oogenblik werd er gescheld, de deur werd geopend, en er klonken zachte voetstappen op de trap.

Graaf de Blécourt stond in luisterende houding stil, en toen de brigadier iets wilde zeggen, legde hij hem driftig met een gebaar het zwijgen op, en opende voorzichtig de deur op een kier.

Op het oogenblik dat de voetstappen zouden

voorbijgaan, opende hij de deur geheel en al, deed een greep in de half duistere gang, en trok vervolgens een jongen man met een sympathiek, maar eenigzins droefgeestig gelaat naar binnen, in de rok gekleed, en die zoeven blijkbaar moeite had gedaan, stilletjes voorbij te sluipen.

— Welzoo — daar is mijnheer eindelijk! viel graaf de Blécourt met een gesmoorde driftstem uit. Om kwart over twaalfen in den nacht! En mijnheer wil voorbijgaan, en stilletjes naar zijn slaapkamer sluipen, zonder — — —

Maar Gaston de Blécourt had een snellen blik op de beide politiebeambten geslagen, die bescheiden een weinig waren teruggetreden, en zeide nu op verwijtenden toon:

— Vader!

De graaf scheen den wenk te begrijpen en zeide kortaf tot de agenten:

— Ik heb een oogenblik met mijn zoon te spreken! Aanstonds zullen wij doen waarover wij het zoeven hadden. Gij kunt u in dien tijd vast op de hoogte gaan stellen van de inrichting van het huis.

De brigadier en de agent salueerden, en verlieten het vertrek.

Zoodra de deur gesloten was en de voetstappen van de beide beambten niet meer te hooren waren, ging graaf Blécourt met gekruiste armen voor zijn zoon staan en begon op woedenden toon:

— Dat kan zoo niet voortgaan! Waar ben je vanmiddag geweest?

— Ik heb in de stad met vrienden gedineerd vader — dat had ik al aan mama verteld!

— Met vrienden? Het zullen er de vrienden wel naar geweest zijn!

— Er valt niets op hen aan te merken! antwoordde Gaston, terwijl hij zich hoog oprichtte. Zij zijn niet van adel, dat is waar — zelfs geen militairen, maar het zijn fatsoenlijke lieden, voor wie ik mij volstrekt niet behoef te schamen!

— Waarom ben je niet in uniform?

— Ik had geen dienst, vader!

— Een goed soldaat moet steeds de uniform dragen!

— Het is mogelijk, vader — maar ik durf ook niet zeggen dat ik ooit een goed soldaat zal worden! hernam Gaston op zachten toon.

De graaf keek zijn zoon aan, alsof hij meende hem niet goed te hebben verstaan en herhaalde toen langzaam:

— Geen goed soldaat? Wat moet dat beteekenen? Zou je ons geslacht oneer willen aandoen?

— Dat weet gij wel beter, vader! Maar kan men een oud-adellijk geslacht dan alleen eeren, door dat bloedige beroep uit te oefenen?

Graaf de Blécourt deinsde een paar stappen terug, alsof hij een slag op het hoofd had gekregen en stotterde:

— Durf jij dat zeggen? Ben jij van mijn bloed? Heb je dan geen vaderlandsliefde, ben je soms laf?

Gaston was zeer bleek geworden en zijn stem trilde een weinig, toen hij ten antwoord gaf:

— U weet heel goed, vader, dat ik een goed Franschman ben! U weet evengoed, dat ik niet laf ben. En als ons land opnieuw werd aangevallen — ik zou het verdedigen tot mijn laatsten ademtucht! Maar — daarvoor behoeft men geen beroepssoldaat te zijn! Wat doe ik thans? Ik heb een studie gemaakt van den broedermoord — dat is alles! Ik kan een compagnie in den dood voeren en later zou ik het waarschijnlijk een geheel regiment kunnen doen! Mijn leven zou gevuld worden met het africhten van jonge kerels, met het vleien van mijn meerderen, om een snelle promotie te maken en — — vader, gij moet er niet boos om worden, maar ik vrees dat ik dat niet zal kunnen!

— Wel vervloekt! schreeuwde de Blécourt, trillend van woede. Ik heb dit aan zien komen en toch heb ik het niet willen gelooven! Daartoe leiden dus de tegenwoordige democratische denkbeelden! Dat zijn dus je tegenwoordige kameraden! Afkeer van den wapenrok — en het hoofd vol onzinnige opvattingen omtrent wereldvrede en dergelijke nonsens! Zoover moest het dus met je komen! Van geslacht tot geslacht zijn wij militairen of rechters geweest — en jij verloochent dat verleden!

— Ik verloochen het niet, vader, want dat gaat helaas niet — maar ik zou het gaarne willen vergeten! zeide Gaston op zachten toon. Gij had het daar over het rechterlijk beroep. Twee van mijn ooms hebben het uitgeoefend, terwijl gij soldaat werd. Ik ben uw eenige zoon en daarom werd ik voor de militaire loopbaan bestemd. Maar ik smeed u, vader — laat ik die loopbaan afbreken, nu het nog tijd is! Ik ben nog jong genoeg om de studie in de rechten te

kunnen beginnen. En het rechterlijk beroep is een verheven beroep, als men het naar eer en geweten uitoefent!

— Ik weiger! riep de Blécourt op heftigen toon. Ik wil niet dat men mij met den vinger zal kunnen nawijzen! Ik wil niet dat mijn zoon een deserteur zal zijn!

— Vader! riep Gaston uit met eene stem, die trilde van ingehouden drift. Herroep dat woord, waarvan gij later spijt zoudt hebben. Ik ben geen deserteur! Ik zeg u immers, dat ik gaarne mijn leven voor mijn land zou willen offeren, als het voor zijn welzijn gevraagd wordt. Maar dit nuttelooze bestaan wil ik van mij werpen. En ik zal het u maar aanstonds zeggen — mijn besluit is onherroepelijk!

Een oogenblik zwegen de beide mannen en ieder van hen las in de oogen van den ander, het vaste besluit om niet toe te geven.

Toen begon de Blécourt weder, de vuisten gebald en de aderen op zijn slapen gezwollen:

— Het is goed. Wij weten nu wat wij aan elkander hebben. Ik heb dit reeds eenigen tijd voorzien — en toch had ik nooit kunnen denken, dat je het hiertoe zou durven laten komen. Staan die veranderde inzichten soms in verband met — — de deerne, met wie je je tegenwoordig afgeeft?

Al het bloed was uit het gelaat van den jongen man verdwenen, toen hij tot vlak voor zijn vader trad en op heeschen toon sprak:

— Geen woord over haar, vader, dat haar zou kunnen beledigen! Daartoe staat zij te hoog — daartoe is zij mij te lief! Madeleine is buiten het bereik van uw wreeden laster!

— Welzoo, welzoo! Mijnheer mijn zoon heeft zijn keus dus reeds gedaan?

Ik heb mijn keus gedaan, vader — en niets, niemand zal mij daarvan af kunnen brengen!

— Ik ook niet?

— Zelfs gij niet!

— Is dat je laatste woord?

— Mijn laatste, vader! Het doet mij meer verdriet dan ik u zeggen kan, dat ik u moet grieven — maar hier staat mijn levensgeluk op het spel! Ik weet wel dat gij andere plannen met mij had, maar — —

— En die plannen zullen voortgang hebben!

— Neen, vader!

— Je zult huwen met freule Lucie Honfleur!

— Neen, vader, want Madeleine Chaunard heeft mijn liefde — en zij wordt mijn vrouw!

— Weet je waaraan je je bloot stelt, als je mijn wil weerstreeft?

— Ik weet het, vader! Gij zult mij waarschijnlijk onterven — —

— Waarschijnlijk? Ik zend je het huis uit — en van mij krijg je geen centime! Tracht dan je moderne beginselen maar aan den man te brengen en er geld uit te slaan! Een appel die zoover van den boom valt — die moet verrotten!

— Ik hoop u te toonen, vader, dat hij ver van den stam kan vallen en toch nieuwe, goede vruchten kan opleveren! antwoordde Gaston, die zich blijkbaar alle moeite gaf, om zich te beheerschen.

De graaf scheen in hevige woede te willen opstuiven, maar ook hij bedwong zich met de uiterste krachtsinspanning, ofschoon zijn stem heesch en bijna toonloos klonk, toen hij er met moeite uitbracht:

— Het is goed! Wij kennen nu elkanders meening zeer nauwkeurig. Ik geef je drie dagen bedenktijd — geen uur langer. Heb je je dan niet naar mijn wenschen gevoegd, die alleen je bestwil beoogen, dan weet je wat je lot zal zijn!

— Mijn bestwil? herhaalde Gaston op een toon van bitter verwijt. Dat zegt gij, die mij beletten wil, de inspraak van mijn hart te volgen? Die mij wil dwingen, een beroep uit te oefenen dat mij tegenstaat, die mij wil koppelen aan een meisje, dat ik niet lief heb en ook nooit zal kunnen liefhebben?

— Moderne overdrijving — Holle phrases!

— Alles wat beteekenis geeft aan het leven, wilt gij zeggen! Het eenige wat het leven waard maakt, geleefd te worden! riep Gaston in heftige gemoedsbeweging. Ik voel dat ik het tot iets zal kunnen brengen, nu Madeleine mij haar rein, zuiver hartje heeft geschonken! Ik wil niet in den tredmolen loopen, ik wil mensch zijn, ik wil mijn bestaan niet inrichten naar uw wensch, omdat ge mijn vader zijt, maar naar den mijne, omdat ik gevoel dat ik anders diep ongelukkig zal worden! O vader, bedenk toch dat dit oogenblik over mijn leven kan beslissen! Gij zijt altijd streng voor mij geweest, maar ik heb van u gehouden! Dood die kinderlijke liefde niet in mij, door mij te ontrooven wat het leven begeerenswaard voor mij maakt!

Hij was zijn vader met uitgestoken handen tegemoet gegaan, bevend van aandoening, maar deze wendde zich toornig af en zeide :

— Ik blijf bij mijn plan ! Jij bent nog veel te jong om zelf te kunnen oordeelen, zelf te kunnen kiezen ! Honfleur is sedert jaren met mij bevriend, ik heb zijn dochttertje op mijn schoot gehad als kind en toen jij nog op de schoolbanken zat, beraamden wij reeds het plan, jullie een paar te laten worden ! En ga nu naar je kamer — wij spreken elkander over drie dagen nog eens — en dan voor de laatste maal over dit onderwerp !

Weer keken de beide mannen elkander een oogenblik diep in de oogen en na een langen tijd

van zwijgen, zeide de jonge man op doffen toon :

— Goeden nacht, vader !

— Goeden nacht !

Gaston opende de deur, wendde zich op den drempel nog eens om en trachtte een blik van zijn vader op te vangen.

Maar die had zich reeds afgewend en hield zich schijnbaar onledig met een of ander werkje aan zijn groote schrijftafel.

Gaston slaakte een diepen zucht en met gebogen hoofd sloot hij de deur en liep de gang teneinde, om daar de trap naar de tweede verdieping op te gaan, waar zich in den rechter-vleugel zijn vertrekken bevonden.

Verrukkelijk zijn de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

De eerste nacht.

Graaf de Blécourt bleef nog eenigen tijd onbewegelijk midden in het vertrek staan, keek met gefronste wenkbrauwen naar de gesloten deur en wreef zich een paar malen langzaam met de hand over het voorhoofd.

Toen maakte hij een gebaar van woede en ongeduld en dacht aan andere dingen.

Hij wilde onmiddellijk de noodige bevelen geven en alle kostbaarheden die er in het groote huis waren, verzamelen in de kamer waar hij zich thans bevond, de groote, fraai gemeubelde werkkamer.

Joseph was nog op en ook de huisknecht Bastien had zich nog niet ter ruste begeven.

De beide agenten werden van hun bezigheid geroepen, welke bestond in het bestudeeren van het groote huis en zij moesten helpen, het zil-verwerk, de juweelen van de gravin, een paar zeer kostbare miniaturen en andere voorwerpen van waarde naar de werkkamer over te brengen.

De juweelen werden in de brandkast geborgen, waarbij de twee politiebeamten zelve een oogje in het zeil hielden en de andere voorwerpen in een stevige kast weggesloten, waarvan de graaf den sleutel bij zich stak.

Het kan bezwaarlijk ontkend worden, dat,

ondanks de aanwezigheid van de beide orde-bewaarders, de grafelijke familie zich allesbehalve op haar gemak bevond en ook de bedienden waren door die zenuwachtigheid aangestoken, want het was onmogelijk gebleken, hen onkundig te houden van de bedreiging van John Raffles, den Gentleman-Dief.

De gravin verklaarde dat zij zeker geen oog zou dicht doen en de lieve Susanne verklaarde dat zij niet alleen in haar kamer durfde blijven en stond er op, dat zij zou mogen slapen in een klein vertrek naast de slaapkamer van haar moeder, die onmiddellijk aan die van den graaf grensde.

En alle overredingskracht van de beide politiebeamten was noodig, de dames over te halen, zich ter ruste te begeven.

Zij legden uit, dat Raffles onmogelijk iets zou kunnen stelen, daar zij zelve in de werkkamer de wacht zouden houden, goed verscholen, om den stoutmoedigen inbreker dadelijk te vatten, wanneer hij zich durfde vertoonen en dat Raffles bovendien bekend stond als een man, die geen enkele vrouw een haar op het hoofd zou krenken.

En eindelijk gaven zij toe en verdwenen bleek en bevend in hun slaapvertrek, waarvan zij de

deuren met sleutels en grendels stevig sloten.

Wat de oude graaf betreft — hij had nogmaals de ronde gedaan, thans in gezelschap van de twee agenten en daarop had hij zich naar zijn kamer teruggetrokken, vast overtuigd dat Raffles zich nog wel een paar malen zou bedenken, alvorens hij zou trachten, in deze goed verdedigde vesting door te dringen.

De brigadier en de agent van politie echter hadden zich verscholen achter de dikke fluweelen gordijnen, welke de raamnissen bedekten en zouden zich daar muisstil houden, de revolvers tot schieten gereed, wanneer Raffles zich inderdaad mocht vertoonen.

Graaf de Blécourt had juist zijn huisjas afgelegd, toen hem iets inviel.

Het was van betrekkelijk geringe beteekenis, maar het zou naderhand vrij gewichtige gevolgen blijken te hebben.

Hij bedacht, dat hij aan een der beide oversten van zijn regiment dien dag beloofd had, hem, hoe laat het ook was, iets aangaande den dienst te zullen berichten en al had de graaf stellig eenige fouten — vergeetachtigheid behoorde daar in het geheel niet toe.

Hij was een man van zijn woord en al gevoelde hij zich in een zeer gedrukte stemming, wegens het gesprek met zijn zoon en ook wel een weinig door de zenuwachtige spanning, die er in het geheele huis scheen te heerschen, zoo zou hij toch zijn belofte nakomen.

Hij ging dus naar het telefoontoestel, dat op een fraai bewerkte, ronde tafel dicht bij zijn bed stond en nam den hoorn ter hand.

Hij sprak even op gedempten toon, trok zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde eenigszins luider zijn woorden.

Tot zijn verbazing vernam hij echter niets, ook niet het eigenaardige, schraperige geluid, hetwelk steeds voorafgaat aan iedere telefonische aansluiting.

Hij tikte ongeduldig op den vork, luisterde opnieuw, legde den hoorn neer, slaakte een vloek en ging naar de tusschendeur, om er zachtjes op te tikken en te vragen:

— Ben je al naar bed, Sophie?

— Nog niet, Rodolphe! Wat is er?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, opende de graaf de deur, trad binnen en ging regelrecht toe op het telefoontoestel, dat ook hier stond.

Hij nam den hoorn van den haak, gaf het nummer op — en kreeg geen antwoord.

Hij stond een oogenblik stil met het toestel in de hand en zijn snorharen trilden, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Dat is sterk! Wat moet dat beteekenen? Waarom krijg ik geen gehoor?

Hij legde driftig den hoorn neer en liep naar de gangdeur.

Hij schoof de grendels terug, draaide den sleutel in het slot om en wilde naar buiten treden, om te onderzoeken, of ook de telefoon in de vestibule niet werkte, of anders in zijn werk-kamer op de eerste verdieping.

Maar hij kon de deur niet openkrijgen.

— Wat is er? vroeg gravin Sophie onthutst. Gaat de deur niet open?

Met een vertrokken gelaat antwoordde de graaf kortaf:

— Dat zie je! Ga in de slaapkamer van Susanne en probeer daar of je de gangdeur kunt openen. Vooral niet schreeuwen of leven maken, als het je niet lukt. Doe het zoo zacht mogelijk. Ik ga zien hoe het met mijn eigen slaapkamerdeur is.

Er verliepen een paar minuten en toen ontmoetten de beide echtelieden elkander weder in de slaapkamer van den graaf, beiden bleek en met verschrikte oogen.

— Wel? vroeg graaf de Blécourt op zachten toon.

— Dicht!

— De mijne ook!

— Dan zijn we dus opgesloten! Maar wie — wie heeft dat kunnen doen? Het is toch onmogelijk, dat die man — dat die hier al binnenshuis was?

De graaf maakte een gebaar van woest ongeduld en bracht er met moeite uit:

— Dat moet wel! Wie anders zou die deuren hebben kunnen sluiten? Met welk doel? Maar wacht — hij vergist zich toch deerlijk, mijnheer, als hij denkt dat hij mij al gevangen heeft! Hij kent de geheimen van dit oude huis nog niet! Als ik de beide agenten maar tijdig kan waarschuwen daar beneden, dan is er nog niets verloren! Blijf hier rustig wachten — er zal jullie niets gebeuren!

De graaf ging weder in zijn slaapkamer terug, wapende zich met zijn revolver, die hij uit de

lade van een kleine tafel naast het bed nam, liet haar in zijn zak glijden en opende toen haastig de deur van een zeer groote boekenkast.

Hij duwde een boek met een rooden rug in het midden van de derde plank met kracht achteruit en op hetzelfde oogenblik draaide de geheele achterwand van de kast met boeken en al om een onzichtbare as en maakte een opening vrij, waarin graaf de Blécourt onmiddellijk verdween, na zich van een kleine zaklantaarn te hebben voorzien.

Hij drukte den achterwand van de kast weder dicht en volgde een zeer smalle met roode tegels geplaveide gang, die waarschijnlijk door den bouwmeester was uitgespaard tusschen twee muren.

Aan het einde daarvan bevond zich een steenen trap, waarop twee menschen elkander slechts met groote moeite zouden hebben kunnen passeeren en die leidde naar een eigenaardig vertrekje, geheel zonder vensters, ongeveer twee meter hoog, drie meter lang en niet meer dan een meter breed.

Er bevond zich slechts een enkel voorwerp in dit steenen hokje en dat was een telefoon-toestel.

En het gelaat van den graaf vertrok zich tot een grijns van opwinding, toen hij dadelijk na het opnemen van den hoorn het welbekende geruisch vernam en een oogenblik daarna de stem van de telefoonjuffrouw.

— Dat is het nut van dergelijke aardige, geheime installaties! gromde de graaf tevreden. Neen juffrouw, dat was niet voor u bestemd. Wilt u mij alsjeblieft onmiddellijk het naastbijzijnde politiebureau geven? Ik ben graaf Rodolphe de Blécourt, Rue Boileau, Auteuil!

Hij behoefde slechts een paar seconden te wachten en sprak met den commissaris van het dichtstbijzijnde bureau!

— Wees zoo goed onmiddellijk een zestal mannen naar mijn huis te zenden, commissaris! Raffles moet in mijn huis zijn! Hij heeft waarschijnlijk ook de draden van alle telefoontoestellen doorgesneden, maar ik spreek nu door één, dat hij niet heeft kunnen ontdekken! Ik zal nu dadelijk de beide mannen gaan waarschuwen, welke gij mij gezonden hebt, maar ik denk dat wij drieën niet voldoende zullen zijn! Alles moet zeer voorzichtig in zijn werk gaan en —

— Een oogenblik, graaf! viel de commissaris hem in de rede. Van welke beide mannen spreekt gij?

— Van wie anders dan van den brigadier en den politieagent, die op uw bevel zijn verschenen, teneinde mijn huis te bewaken!

— Op mijn bevel? Dat moet op een vergissing berusten, graaf! Ik heb volstrekt geen politiebeambten gezonden!

— Kan het door het hoofdbureau geschied zijn?

— Dat is heel onwaarschijnlijk — de geheele zaak is aan mij toevertrouwd, aan den commissaris van het district Auteuil! Maar wacht een oogenblik — ik zal even informeeren! De zaak komt mij verdacht voor — — —

Er verliepen wel vijf minuten, de langste welke graaf de Blécourt zich kon herinneren en toen klonk weer de stem van den commissaris die sprak:

— Hier moet bedrog in het spel zijn, graaf! Het hoofdbureau weet van niets en andere bureaux komen volstrekt niet in aanmerking!

Een oogenblik werd de graaf door een duizeling aangegrepen, zoozeer dreigden schrik, woede en drift hem te overmeesteren.

Hij beheerschte zich echter met de uiterste krachtsinspanning en vroeg:

— Wat raadt ge mij nu te doen?

— Tracht u zoo stil mogelijk te houden en doe de deur open voor de zes mannen, of neen — voor de tien mannen, welke ik u aanstonds zal zenden onder bevel van een inspecteur! Er mag natuurlijk niet gescheld worden, want dat zou die beide bandieten kunnen waarschuwen. Als zij eenmaal binnen zijn, kunnen zij Raffles en zijn helper waarschijnlijk gemakkelijk overvallen! Tot zoolang zullen die twee schavuiten toch wel in uw huis blijven!

— Als zij zich tenminste niet vergenoegd hebben met het zilver, dat in de kast is gesloten! gromde de Blécourt woedend. De brandkast is gelukkig stevig genoeg en zal het minstens eenige uren uithouden! O die schobbejakken, ik weet niet wat mij weerhoudt om hen aanstonds overhoop te schieten!

— Beheersch liever uw drift, graaf en ga slechts in de uiterste noodzakelijkheid tot middelen van geweld over! hernam de commissaris op sussen den toon. Als mijn mannen slechts ongemerkt uw huis kunnen binnenkomen, dan zal Raffles niet ontkomen!

- Wanneer kunnen zij hier zijn?
- Hoogstens over een kwartier!
- Ik zal zorgen dat de deur geopend is!

De Blécourt hing den hoorn weder aan den haak en verliet het vertrekje weder, door aan de zijde, tegenover van de smalle trap, een soort schuif op te lichten, die niets anders bleek te zijn dan een der fraai gebeeldhouwde eikenhouten paneelen terzijde van een smal portaal aan de achterzijde van het huis, maar dat aan den kant van dit portaal onmogelijk kon worden opgelicht.

Het was hier volkomen duister en de zaklantaarn moest hulp bieden.

Hij deed haar ontgloeien, volgde een lange gang, moest eenige malen een hoek omslaan en kwam ten slotte weder aan de voorzijde van het huis, waar hij een oogenblik bleef luisteren, de hand aan den kolf van zijn revolver.

Hij hoorde echter niets en ging de breede trap af, die naar de vestibule voerde, zorgdragende, zoo zachtjes mogelijk te loopen.

De huisdeur bleek nog op het nachtslot en met alle veiligheidsgrendels gesloten te zijn.

Raffles was dus stellig hierdoor niet vertrokken.

De graaf nam plaats op een der banken in de vestibule en hij gevoelde zich zeer onbehagelijk te moede.

Wat deden op dat oogenblik die beide schaamteloze bedriegers?

Zouden zij thans op hun gemak de sieraden uit de kast halen?

Zou dat misschien al gebeurd zijn en waren zij langs een anderen weg dan door de voordeur vertrokken?

Graaf de Blécourt ziedde van drift, als hij die mogelijkheid bedacht.

Hij stond weer op en ging naast de zware voordeur door het smalle kijkgat turen, waardoor men een gedeelte van den breeden straatweg kon overzien.

Hij stond er pas enkele minuten, toen zijn hart luider begon te kloppen.

Op een honderdtal meters van het huis stond een groote auto stil en daaruit zag hij een tiental gedaanten stappen, die haastig naderden.

Opgewonden wachtte hij nog eenige oogenblikken en trad toen op de huisdeur toe, om de zware grendels terug te schuiven.

En op hetzelfde oogenblik hoorde hij boven in het huis het schelle geratel van de alarmschel....

— Driedubbel vervloekte ezel die ik ben! bromde graaf de Blécourt woedend, terwijl hij achteruit sprong, om van de verraderlijke wipplank te komen. Hoe kon ik zoo onnoozel zijn te vergeten, dezen verklikker buiten werking te stellen! Nu zijn zij gewaarschuwd! Zij hebben het natuurlijk gehoord en weten waar zij zich aan moeten houden! Kom snel binnen — haast u wat — iedere seconde is kostbaar!

Deze laatste woorden waren gericht tot de agenten, die zoo juist den breeden stoep hadden betreden.

Zwijgend traden de mannen binnen en hun aanvoerder vroeg op zachten toon:

— Waar zijn zij, graaf?

— In mijn werkkamer — daar waren zij tenminste nog een paar seconden geleden, maar ik ben zoo dom geweest, zelf op de mat te gaan staan, daar voor de deur, waardoor het alarmsein overging! Spring er overheen als gij kunt, ofschoon het thans bijna geen doel meer heeft! En nu vlug naar boven! Volg mij.

De deur werd gesloten en allen vlogen als hazen de trap op, voorafgegaan door den graaf, die zijn jeugdige veerkracht terug scheen te hebben gekregen, aangevoerd door zijn woede en zijn wraakzucht.

Hij had zijn revolver in de hand genomen en bereikte als eerste de deur van zijn werkkamer.

Hij bukte zich om door het sleutelgat te zien, maar keek in een volkomen duistere kamer.

Wel kon hij duidelijk zien, dat een der groote balconramen openstond, want de wind deed het gordijn zachtjes bewegen.

— Zij zijn al ontkomen! schreeuwde hij woedend. Naar binnen!

Maar de deur bleek op slot te zijn en vier van de stoerste agenten hadden moeite genoeg, het sterke paneel met hun schouders in te rammen.

Dezelfde vier mannen kropen door het gat en maakten licht.

De kastdeur was open — en graaf de Blécourt moest constateeren, dat een aantal zeer kostbare gouden en zilveren voorwerpen verdwenen waren.

Van de beide politiebeambten was geen spoor te ontdekken.

Maar een der politieagenten was reeds op het balkon getreden en riep:

— Een knooptouw! zij zijn zeker naar het dak gevlucht!

In een oogwenk was het geheele huis in rep en roer en alle bedienden namen deel aan de jacht, die thans onmiddellijk georganiseerd werd.

De graaf was naast den agent op het balkon getreden, keek naar boven, en toen hij meende, dicht onder den rand van het dak iets te zien bewegen, richtte hij daar zijn revolver op en trok den trekker over.

Het wapen weigerde.

Nog eens en nog eens draaide het magazijn om — tot de graaf met een daverenden vloek tot de ontdekking kwam, dat hij evengoed een kinderpistooltje had mede kunnen nemen — de zware dienstrevolver was ontladen!

Bij hun rondgang door het huis hadden de beide gewaande politieagenten naar allen schijn ruimschoots de gelegenheid gehad, de patronen uit deze revolver te nemen.

Men ijde naar het dak, en met hunne lantaarns bewapend vingden de agenten een grondig onderzoek aan, in hun hart overtuigd dat het hun niets zou baten.

En dat bleek ook al spoedig genoeg, want

pas een half uur later ongeveer vond men, wel zes huizen verder, eindelijk een tweede touw, stevig bevestigd aan een schoorsteen, en waarvan het einde bleek af te hangen in de ruime binnenplaats van een schoolgebouw, welke door tamelijk lage muren omgeven was.

Het had natuurlijk volstrekt geen doel, het onderzoek thans nog verder voort te zetten, want deze school grensde aan een zijstraat, en de stoutmoedige dieven hadden zich waarschijnlijk reeds lang uit de voeten kunnen maken.

Toen graaf de Blécourt zijn werkkamer, half zinneloos van woede, even later nog eens goed doorzocht, vond hij op den schoorsteenmantel een briefje, van den volgenden inhoud:

Mijnheer de graaf! Onze kleine weddenschap is nog door geen van beide partijen gewonnen of verloren! Wel heb ik eenige kleinigheden kunnen medenemen, maar die zijn eigenlijk de moeite niet waard — een waarde van eenige duizenden francs ten hoogste! Wij zeggen dus dat de eerste partij remise was, en wij spreken af, dat ik het nog eens probeer!

Met verschuldigde gevoelens,
steeds gaarne,
JOHN RAFFLES.

Hoofdstuk VI.

Het 17de Regiment Jagers.

Raffles en Brand, die op zulk uitstekende wijze, maar zonder te slagen in hun opzet, de rol van brigadier en politieagent hadden vervuld, bevonden zich omstreeks half twee in den nacht te zamen in de kleine woonkamer van een eenvoudig huis in de Rue Pigalle en keken elkander veelzeggend aan.

Toen barstte Brand in lachen uit, ontdeed zich behoedzaam van de rossige pruik, welke hij gedragen had, viel in een stoel neer, en riep:

— Wat een comédie!

— Ik noem het een drama, mijn waarde!

— Laten wij dan zeggen — een tragie-comédie! hernam Brand lachend. Al die moeite voor niets!

— Nu — voor niets is misschien wat sterk uitgedrukt! hernam Raffles, terwijl hij een linnen zak te voorschijn haalde van onder zijn lange

jas, hem opende, en er een blik in wierp. Maar — genoeg is het in ieder geval niet, en ik ben dan ook voornemens, mijn plan ten uitvoer te brengen, en dien slechten vader nogmaals te bezoeken!

— Je hebt dus alles kunnen hooren, wat hij tegen zijn zoon zeide?

— Alles! Hij is het type van den ouderwet-schen, strengen, onbuigzamen vader, die alles voor zijn wil doet bukken! En dergelijke vaders trekken per slot van rekening steeds aan het kortste einde, lees er Gals Worthy maar eens op na, die er een stuk over gemaakt heeft, en een heel goed stuk ook!

— De jonge mag dus zijn zin niet volgen?

— In geen enkel opzicht! Noch in zake van het hart, noch in zake van het gezond verstand!

Die jonge Gaston heeft niettemin volgens mijn opvatting volkomen gelijk, als hij zijn zin door-drijft! Ziet die verblinde vader dan zelf niet in, dat een jongen, die nu reeds een tegenzin in het soldatenvak heeft, nimmer goed militair kan worden? Begrijpt hij dan niet, dat hij zelf de schepper is van een ongelukkig huwelijk, als hij den jongen dwingt, te huwen met een meisje dat hij niet lief kan hebben?

— Is er een ander?

— Dat kun je wel begrijpen, een zekere Madeleine Chaunard, en de jongen sprak met zooveel geestdrift en liefde over haar, dat het mij goed deed! En als ik er iets aan doen kan — dan zullen wij dien ouden, koppigen ezel duidelijk maken, dat hij ongelijk heeft, zich nog langer te verzetten. Ik ben al eens meer in dergelijke aangelegenheden als Deus ex Machina opgetreden, als een soort beschermengel, en wanneer er zich de gelegenheid toe aanbiedt, dan zal ik dat hier herhalen!

— Het was met dat al bijna onze laatste onderneming geweest, hernam Brand hoofdschuddend. Als die elektrische alarmschel ons niet had gewaarschuwd — — —

— Het was mijn eigen schuld, Brand en ik had eigenlijk verdiend, betrapt te worden!

— Je beschuldigt jezelf noodeloos, Edward! Het is duidelijk, dat de Blécourt ergens een geheime telefoon had, waardoor hij die agenten te hulp heeft kunnen roepen — maar wij hebben volstrekt niets van dien aard gevonden, al heb ik in alle hoeken en gaten gesnuffeld, terwijl jij luisterde.

— Het doet er niet toe — ik had voorzichtig moeten zijn! Het was een groot geluk, dat wij vijf minuten voorsprong hadden, anders zouden wij hier waarschijnlijk niet zoo rustig zitten.

— Blijven wij in deze schamele woning?

— Althans nog eenige dagen! Dit kleine huis met zijn twee ingangen is voor mijn doel heel wat gemakkelijker, dan het hotel Splendide, waar men mij te veel op de vingers zou zien en waar wij ons zeer slecht zouden kunnen verkleeden!

— Wat zijn nu je plannen?

— Daarop is niet zoo aanstonds te antwoorden. De eerste opzet is mislukt en het is verstandig, als ik mij houd aan den stelregel van het oude Romeinsche recht: „non bis in idem”. Wij kunnen dit niet nogmaals herhalen, dat zul je

zelf ook wel inzien. Ik hoop dat de nacht mij raad brengt en mijn meening is, dat wij ons thans maar ter ruste moeten begeben. Het is een vermoeiende dag geweest en de avond is ook niet zonder eenige opwinding voorbij gegaan! En laat ik het niet vergeten, Brand — wij moeten morgen trachten eens iets naders te vernemen over dat meisje!

— Madeleine Chaunard?

— Ja! Het zou mij leed doen, als die jongen zich in haar vergiste en zij niet bleek te zijn, voor wie hij haar houdt! Dat is echter gemakkelijk te ontdekken, dunkt mij. En nu zullen wij gaan slapen in de hoop dat de nacht raad schaft.

De beide mannen ontdeden zich van hun vermomming en enkele minuten daarna, nadat zij een zeer eenvoudig souper hadden gebruikt, bestaande uit wat kaas en brood, gingen zij een aangrenzend kamertje binnen, wierpen zich daar op de veldbedden en sliepen bijna onmiddellijk in, als mannen, die onder alle denkbare omstandigheden geslapen hebben — op het zand van de woestijn, in een hut van een schip op hooge zee, op den top van hemelhooge bergen, in het binnenste van een duikboot en zelfs in de smalle kajuit van een vliegmaschine.

Den volgenden dag waren zij vroeg weder ter been.

Een badkamer bezat de eenvoudige woning niet, maar een rond tinnen voetbad en een gewone blikken emmer deden wonderen in het kleine keukenhokje.

Na zich aldus te hebben gekleed, ontbeten de beide vrienden met een kop cacao, een paar cadetjes en eenige eieren, sloten zorgvuldig de uniformen weg, welke zij een dag te voren bij een uitdrager in den versten uithoek van de stad gekocht hadden, ruimden de woning wat op en verlieten, zeer eenvoudig gekleed, het huis.

— Eigenlijk zou ik niets liever doen, dan nu een wandeling maken door Montmartre, al heeft het helaas in den loop der jaren heel wat van zijn oorspronkelijke schilderachtigheid ingeboet, zeide Raffles, terwijl hij een verlangenden blik sloeg over dit fraaie stadsgedeelte, dat zich onder hem uitstreckte, terwijl hij leunde over de borstwering, die zich voor de kerk van het Heilige Hart bevindt. Maar er zijn zaken te doen — eerst die, dan het vermaak!

Het is lang niet gemakkelijk, in een wereld-

stad als Parijs het adres uit te vinden van een meisje, dat Madeleine Chaunard heet, twee vrij bekende namen, maar door geduldig hier en daar te vragen, bereikten Raffles en Brand, die afzonderlijk opraden, in den loop van denzelfden middag toch hun doel.

Het meisje bleek in de onmiddellijke nabijheid te wonen van de plek, waar zij zelven een onderdak hadden gevonden en toen Raffles eens informeerde in de buurt, wist men hem niets dan goeds van het meisje te verhalen, dat door alle armen en alle kinderen in de buurt verafgood werd.

Zij was een eenvoudige modiste, werkzaam in een groote zaak in de Rue de la Paix en daar had Gaston haar waarschijnlijk bij toeval leeren kennen, toen hij zijn moeder vergezelde bij een van haar tochten door de groote winkels van Parijs.

Haar vader en haar moeder leefden nog en het meisje was hun enig kind.

Toen Raffles deze gegevens verzameld had, ging hij nog een stap verder.

Hij keerde naar zijn woning terug, vermomde zich daar met groote zorg, gebruik makend van de kleederen, welke Brand in den loop van den dag hier en daar had gekocht en omstreeks een uur of vijf was hij weder in de buurt van het eenvoudige huis in de Rue Rameau, waar Madeleine Chaunard woonde.

En hij zag haar ook terugkeeren — bevallig, eenvoudig en toch met die natuurlijke elegance der Pariisennes gekleed, met het prachtigste blonde haar, dat hij ooit had gezien en donkerblauwe oogen.

— Ik kan het mij begrijpen — ik kan het mij zeer goed van den jongen begrijpen! mompelde hij glimlachend voor zich heen.

— Hoe kan zijn vader ook maar een enkele maal in die reine, blauwe oogen hebben gezien, dat onschuldige, lieve gezichtje hebben aanschouwd zonder onmiddellijk zijn toestemming te geven! En als hij haar nog nimmer gezien heeft — waarom doet de domoor het dan niet? Hij zou onmiddellijk bekeerd zijn, als hij tenminste geen verstokte dwingeland is!

Raffles wandelde langzaam terug, langs een vrij grooten omweg en toen hij den boulevard de la Chapelle bereikte, werd zijn aandacht getrokken door schetterende militaire muziek.

Hij bleef een oogenblik stilstaan en eenige minuten later trok een regiment jagers te voet onder de schallende klanken van het koper voorbij.

En aan het hoofd van het regiment, geflankeerd door een adjudant en twee kapiteins, reed de kolonel, graaf de Blécourt, trotsch, de linker vuist in de heup gesteund, de teugels strak aantrekkend.

En juist aan de zijde waar Raffles zich bevond, zag hij luitenant Gaston de Blécourt, den spitsen degen in de rechtervuist op de heup steunend, met lenigen tred voorbij marcheeren.

— Als hij op deze plek ook maar een seconde aan zijn manschappen denkt, dan mag mij den drommel halen! mompelde Raffles. De Rue Rameau is hier nauwelijks tien minuten vandaan!

Hij keek het regiment eenige oogenblikken na en er verscheen een peinzende uitdrukking op zijn gelaat, die plaats maakte voor een glimlach, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

Hij keek even om zich heen en trad toen het dichtst bijzijnde hulppostkantoor binnen, waar hij een dringend telegram verzond aan James Henderson, in een geheime, alleen voor Henderson verstaanbare taal en waarvan de inhoud voor oningewijden volkomen onschuldig moest zijn.

Want die inhoud luidde: „Toestand van tante Jeanne plotseling verergerd. Kom onmiddellijk over en breng Albert mede.”

Toen hij weer op straat kwam, lachte hij zachtjes voor zich heen en mompelde:

— Het zeventiende regiment jagers — gekazerneerd in de wijk van La Vilette, als ik mij niet vergis!

In gedachten keerde hij weder terug en in de kleine woning vond hij Brand, die bezig was in de kleine keuken op het gasstel een primitieven maaltijd gereed te maken, met het gelijkmoedige humeur, dat hem steeds kenmerkte en dat in de oogen van Raffles een van zijn grootste aantrekkelijkheden was.

— Wat voer je uit? vroeg Raffles lachend, terwijl hij zijn overjas afwierp.

— Aardappelen bakken! antwoordde Brand lakoniek. Ik had ze misschien ook kunnen koken — maar ik weet uit ondervinding, dat men minder kans op mislukkingen loopt als men een aardappel bakt. Verder is er biefstuk, er is een kan bier, ofschoon je ook wijn kunt krijgen als je wilt en hier heb ik een blik met doperwten

en ik hoop dat je geen aanmerkingen zult maken, want het zou je toch niet helpen!

— Dat noem ik spreken! riep Raffles uit. Ik heb honger gekregen en ik weet zeker, dat ik je maaltijd eer zal aandoen!

Een kwartier daarna zaten de beide mannen tegenover elkander en dineerden in den grootsten eenvoud.

Toen zij gereed waren en Raffles een sigaret had opgestoken, keek hij eens om zich heen en zeide toen:

— Het is hier niet erg ruim!

— Voor ons beiden ruim genoeg, dunkt mij!

— Maar wij blijven hier niet met ons beiden, mijn waarde! Ik heb Henderson laten overkomen!

— Henderson? Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat wij zeer waarschijnlijk zijn hulp zullen noodig hebben!

— Wanneer komt hij?

— Ik denk dat hij er al is! antwoordde Raffles bedaard.

— Je schertst?

— Niet in het minst! Ik verzond het telegram dringend en ik seinde dat hij „Albert” moest medebrengen — en jij weet natuurlijk evengoed als ik dat Albert mijn vliegmaschine, „de Duivel der Lucht” is.

— Maar hij weet toch niet dat wij hier wonen?

— Dat niet — maar ik heb hem in het telegram den naam van het hotel Splendide opgegeven — tante Jeanne! En daar zal hij wachten totdat wij verschijnen, reken daar maar op! Voor den overtocht heeft hij hoogstens een half uur noodig en hij kan de vliegmaschine gemakkelijk onderdak brengen op het vliegterrein van Issy les Moulineaux. Vandaar is het met de elektrische tram nauwelijks een half uur tot aan de Place l'Étoile.

Raffles was opgesprongen en vervolgde:

— Wij zullen er maar dadelijk heengaan! Ik wil den braven kerel niet langer laten wachten dan volstrekt noodzakelijk is!

De beide mannen grepen hun hoeden en een oogenblik daarna stonden zij buiten, daalden op de Place Pigalle in een der stations van den Métro af en stapten twintig minuten later onder de Place l'Étoile weder uit den rommelenden, schokkenden wagen.

Vandaar was het nauwelijks tien minuten tot

aan het hotel en reeds in de verte zagen zij de reusachtige gestalte van James Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles.

Maar Henderson was te goed afgericht om ook maar door een enkel gebaar te verraden, dat hij de beide mannen, die hij ook reeds gezien had, herkende.

Hij bleef stil staan waar hij stond, terwijl zij vlak langs hem gingen, maar hij spitste zijn ooren en hij ving het korte bevel van Raffles dan ook duidelijk op:

— Volg ons!

Henderson wachtte nog een halve minuut, draaide zich toen om en drentelde langzaam achter Raffles en Brand aan.

De twee vrienden liepen langzaam voort, tot zij de Avenue de l'Alma bereikt hadden, gingen die in, sloegen den hoek om van de Rue Marboeuf en wachtten daar pas, tot Henderson zich bij hen gevoegd had.

— Wel James? vroeg Raffles op zachten toon, toen Henderson genaderd was.

— Alles is in orde, Mylord!

— Waar is de vliegmaschine?

— In een loods van het vliegterrein, daar ergens — — in het Zuiden — — ik kan den dekselschen naam onmogelijk uitspreken Mylord!

— Issy les Moulineaux bedoel je? vroeg Raffles lachend.

— Dat is het, Mylord!

— Geen last met de douanen — je papieren?

— Hoegenaamd niet, Mylord! Ik heb nog altijd mijn pas, dien ge mij zelf gegeven hebt en die is nog een half jaar geldig! Contrabande had ik niet aan boord en ik zeide dat ik voor graaf Palmhust de vliegmaschine had moeten overbrengen.

— Prachtig Henderson! Al gegeten?

— Nog niet, Mylord, ik kreeg het telegram om een uur of half zes en ik heb er toen maar dadelijk werk van gemaakt!

— Dat was te voorzien! zeide Raffles hoofdschuddend. Dan zullen we je maar eens eerst laten eten, vriend James en dan moeten wij eens met elkander praten!

De drie mannen traden een eind verder een van die bekende restaurants van Duval binnen, waar men voor weinig geld zeer goed kan eten, en daar waren Brand en Raffles er tot hun vreugde getuige van, hoe de eetlust van Hen-

derson niet het minst geleden had door de reis!

Zij keken glimlachend toe, hoe hij de schalen met verrassende snelheid ledigde en lieten hem rustig gaan, nu en dan op zachten toon met elkander pratend.

Pas toen hij gereed was en de kellner de borden weder had weggenomen, voerden zij hem naar een afgelegen hoekje van de groote vestibule en daar begon een gesprek, dat ongeveer een half uur duurde en tot volle tevredenheid van de drie mannen verliep....

Omstreeks zeven uur in den avond, toen het reeds duister begon te worden, reed graaf de Blécourt op zijn dienstpaard gezeten de groote poort van de kazerne uit, in de wijk van la Vilette gelegen, dichtbij de Quai de la Gironde.

Het is daar des avonds zeer stil, want de kazerne is als het ware buiten de stad gelegen en alleen verliefde paartjes zwerven daar tegen het vallen van de duisternis rond in de buurt van de oude wallen.

De weg van den kolonel van het regiment Jagers voerde hem door een vrij groot plantsoen, beter gezegd een klein park.

Ongeveer in het midden van den breeden, vrij slecht verlichten weg kwam zijn paard door een of andere oorzaak te struikelen.

Vloekend trachtte de Blécourt het dier nog op te houden, maar het viel op de knieën en wierp hem af.

Een weinig versuft door den val, half verdoofd, bleef de kolonel liggen — —

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

De tweede nacht.

Toen de oude Joseph de deur voor zijn meester opende, zag hij met een enkelen oogopslag dat graaf de Blécourt in een miserabel humeur was.

En toen hij nauwkeuriger toezag, bemerkte hij dat zijn meester een weinig hinkte en dat er een groote pleister dwars over zijn voorhoofd liep.

— Mijn hemel, graaf — zijt gij gewond? vroeg de oude bediende op bevenden toon.

— Schreeuw niet als een varken dat gekeeld wordt! beval de Blécourt op ruwen toon. Het heeft niets om het lijf! „Salomo” is gestruikeld en heeft mij afgeworpen — de ellendeling! Mijn vrouw thuis?

— Ja — Mevrouw de gravin is in haar kamer. Ze heeft een weinig hoofdpijn, graaf!

— Mijn zoon?

— In zijn studeerkamer, graaf! Ik geloof dat mijnheer op het punt staat om uit te gaan!

Juist op dat oogenblik klonken er achter in de vestibule voetstappen en Gaston trad te voorschijn, in burgerkleeren, met zijn overjas over den arm en zijn hoed op.

Hij bleef een oogenblik aarzelend staan, toen hij zijn vader zag, bemerkte toen pas dat hij gewond was en kwam verschrikt op hem toelopen.

— Wat is dat, vader — gewond? Een ongeluk?

— Het heeft niets om het lijf, jongen! weerde graaf de Blécourt hem af. „Salomo” heeft kuren gehad en is met mij gevallen! Ik heb mij bij een apotheker even laten verbinden — en mijn oppasser heeft het karonje weer naar de kazerne teruggebracht.

— Dus werkelijk niets ernstigs?

— Neen, zeg ik je toch! Denk je dat een oude ijzervreter als ik zich stoort aan zoo'n onbetekenend wissewasje?

— Maar laat ik Mama gaan waarschuwen!

— Volstrekt niet noodig! Die zou zich maar weer ongerust maken om niets! Je wilde uitgaan?

— Ja, vader! antwoordde de jonge man en dadelijk kreeg zijn gelaat weder een andere uitdrukking — dezelfde uitdrukking van vastberaden

verzet, die er soms op verscheen, als zijn vader een netelig onderwerp aanroerde.

— Mag men ook weten waarheen?

— Och, vader — waartoe zou ik u dat zeggen! Laten wij toch vermijden, opnieuw met elkander te twisten!

Gaston had dit op zeer zachten toon gezegd, opdat Joseph hen niet zou verstaan.

Ook de graaf liet zijn stem dalen, terwijl hij Gaston bij den arm vatte, hem strak aanzag en toen zeide:

— Ga jij eens even met mij mede — ik heb een paar woorden met je te wisselen!

— Geloof gij dat ons dat verder zal brengen, vader?

— Misschien wel!

En zonder den arm van zijn zoon los te laten, bracht de Blécourt Gaston naar zijn werkkamer, sloot de deur, wierp zijn gegalonneerde uniformpet op de sofa, ging voor zijn schrijftafel zitten en begon, terwijl hij de vingers van beide handen in elkander sloeg:

— Je wilde — naar dat meisje gaan?

— Ja vader! antwoordde Gaston op vasten toon.

— Je denkbeelden hebben zich niet gewijzigd ten haren opzichte?

— Dat zullen zij nooit, vader!

— Weet je dat er al een dag van de drie verlopen is?

— Al waren er jaren verlopen — mijn meening zou niet veranderen, vader! Ik heb haar lief, innig en oprecht en niets kan daarin verandering brengen!

— Welzoo! hernam de graaf langzaam. Ik zal je eens wat zeggen, Gaston — ik heb Madeleine Chaunard gezien!

Gaston deed in de grootste verbazing een stap achteruit, terwijl hij vuurrood werd en stamelde toen:

— Gij hebt haar gezien, vader?

— Ja — toen zij zich naar haar atelier begaf! Zij is heel mooi!

— Zij is niet alleen uiterlijk mooi, vader — zij heeft ook een hart van goud, zij is zoo goed, zoo innig goed!

— Heb je je daarvan kunnen overtuigen? Veronderstel eens — neem eens aan, dat je niet mijn erfgenaam, dat je niet zeer rijk was, maar

arm — heel arm! Geloof je — denk je dat ze dan met je zou willen trouwen?

Gaston was een oogenblik zeer bleek geworden en hij moest een paar malen zijn keel schrapen, voor hij verstaanbaar kon zeggen:

— Dat — daarvan ben ik overtuigd!

— Zou je er de proef van durven nemen?

— De proef? wat meent gij?

— Zou je haar durven wijs maken, dat je door een beurspeculatie — of mijnentwege door mijn onterving plotseling straatarm bent geworden?

— Dat durf ik! Maar wie zou haar dat moeten zeggen?

— Wel — ik bijvoorbeeld!

— Gij? riep Gaston, ten uiterste verwonderd en die zijn ooren nauwelijks kon gelooven.

— Waarom niet? Ik ben toch per slot van rekening je vader! Ik wil niets anders dan je geluk, geloof me en deze kleine comédie kan je misschien de oogen openen! Ga haar halen!

— Haar halen? stamelde Gaston.

— Voor den duivel, jongen — kauw niet al mijn woorden na! barstte de graaf ongeduldig uit. Je verstaat mij toch wel? Ik zei: Ga haar halen en breng haar hier!

— Hier in huis? Neem mij niet kwalijk, vader — ik praat u alweer na, maar het is ook zoo verwonderlijk — het is me alsof ik droom!

— Zal ik je om je ooren slaan, kwajongen en je zoo doen gevoelen dat je goed wakker bent? bulderde de Blécourt. Ga haar halen en breng haar hier! Dat is dunkt mij een duidelijk bevel! En vergeet niet dat ik dat slechts wensch, omdat die proef onmiddellijk moet plaats vinden! Ik vertrouw je natuurlijk — je bent een man van eer en je zult haar niet van te voren waarschuwen — — —

— O, vader — — —! verweerde Gaston zich verontwaardigd.

— Dat wist ik immers wel! Neem de auto, dan kun je over twee uren weer terug zijn!

Gaston had de hand van zijn vader gegrepen en drukte die met kracht, terwijl zijn mooie oogen verdacht begonnen te knipperen en hij stamelde:

— Nu zal alles nog goed worden, vader! Gij zult zien dat alles goed wordt! Ik twijfel geen oogenblik aan haar — zij zal de proef glansrijk doorstaan! En als dat zoo is — zult gij haar dan wat beter leeren beoordeelen — zult gij dan uw toestemming niet langer weigeren?

— Wij zullen wel zien! antwoordde de Blécourt ontwijkend. Ik geloof niet zoo sterk in haar onbaatzuchtigheid als jij, zie je! En doorstaat zij de proef niet — dan belooft je me dat ook alles tusschen jullie uit is!

— Dat belooft ik, vader! zeide Gaston met trillende stem. Ik ga haar nu dadelijk halen! Het is mij — het is mij werkelijk nog steeds, alsof dit alles een droom is! Dat gij zoozeer veranderd zijt in een enkelen dag!

— Misschien verander ik nog wel meer — en maak nu dat je wegkomt! beval de Blécourt.

En Gaston slaakte een onderdrukten juichkreet en ijldde het vertrek uit.

De Blécourt keek een oogenblik met een eigenaardigen glimlach op het gelaat naar de gesloten deur, draaide zich op zijn hielen om, ging voor den spiegel staan, bromde iets binnensmonds en liet zich in zijn gemakkelijken schrijfstool neervallen.

Hij trommelde wat op het tafelblad, trok onverschillig een paar laden open, wierp er een blik in, sloot ze weder en stak toen de hand in den zak, om er een sleutelbos uit te halen.

Hij bekeek de sleutels een voor een, stond op en liep naar de brandkast.

Hij stak een der sleutels in het slot, nam er hem weer uit en keek aandachtig naar het cijferplaatje.

Toen ging de deur van de kamer eensklaps open en de gravin stond op den drempel, met een zeer verbaasd gezicht.

Zij sloot de deur weder achter zich en riep verschrikt:

— Wat vertelt Gaston mij daar, Rodolphe? Ben je gewond?

— Lieve kind — het heeft immers niets om het lijf! antwoordde de Blécourt, een weinig ongeduldig.

— Maar zou je niet liever naar bed gaan?

— Naar bed? Ben je dwaas? Om die schram?

— Maar laat dan tenminste den dokter halen!

— Ik denk er niet aan! De apotheker heeft mij behoorlijk verbonden en ik kon wel een beetje bloed missen — de eigen woorden van jou beroemden dokter!

— En dan dat andere, Rodolphe — wat be- teekent dat? Is het waar wat Gaston mij zei?

— Wat zei hij dan wel?

— Dat je hem bevolen had, nu aanstonds dat — dat meisje te gaan halen!

— Van begin tot einde de zuivere waarheid en anders niets! Ik vind dat wij het aan ons zelve verplicht zijn, dat meisje nader te leeren kennen! Heeft hij je ook mijn voorwaarden genoemd?

— Ja zeker, maar....

— Dat is voldoende! Als zij zwak blijkt, als ik op haar gelaat iets lees van teleurstelling — dan is alles uit en hij trouwt met Lucie Honfleur, al zou de onderste steen boven staan!

De gravin keek haar man een oogenblik hoofdschuddend en blijkbaar in de grootste verbazing aan en zeide toen:

— Zoo heb ik je nog nooit gekend! Je bent wel bijzonder veranderd sedert gisteren!

— Veranderd van meening bedoel je? Och, men is nooit te oud om zich te beteren! Ik ben misschien wel een oude dwaas geweest en het is nog niet te laat om op dien verkeerden weg terug te gaan!

— Nu — je begrijpt wel dat ik mij niet zal verzetten! Ik heb nooit iets anders dan het geluk van onzen jongen op het oog gehad en het was alleen omdat jij meende dat hij met Lucie Honfleur moest huwen, dat ik....

— Lucie Honfleur kan wel met een ander- trouwen! riep de graaf goedgehumd uit. Eigen- lijk is ze ook al wat te oud voor Gaston — twee jaar ouder dan hij!

— Drie!

— Nu, kijk eens aan! Dat is toch eigenlijk te dwaas om alleen te loopen! Zij kon zijn grootmoeder wel zijn!

Nogmaals wierp gravin Sophie haren echtge- noot een verbaasden blik toe, maar zij stapte van het onderwerp af en zeide:

— Zooals je wilt! Ik vind het uitstekend — ik ben er heel blij mee, als jij er blij mee bent! Als het meisje jou dan maar bevalt! Wil je me even den sleutel van den wijnkelder geven? Er komen vanavond eenige gasten.

Zij stond met uitgestrekte hand voor de Blécourt, die zijn sleutelbos besluiteloos heen en weer draaide en er toen een sleutel wilde af- nemen.

— Maar dat is toch de sleutel van den wijn- kelder niet! zeide gravin Sophie lachend. De val heeft je zeker een beetje versuft, arme man!

Je wilt mij den sleutel van den paardenstal geven! Geef maar hier — —

Zij nam hem den sleutelbos af, haakte een der sleutels los en begaf zich weder naar de deur.

— Hoe is het met je hoofdpijn, wijfje? klonk de stem van den graaf achter haar.

Zij wendde zich zeer verbaasd om en herhaalde glimlachend:

— Wijfje? Maar Rodolphe — je verbaast me! Het mag niet gezegd worden, maar ik zou bijna wenschen, dat je tien jaren geleden eens van je paard was gevallen! De hoofdpijn is bijna geheel verdwenen.

— Des te beter! Er komen gasten, zeg je?

— Wist je dat dan niet meer? Barones Lumay en haar dochter komen, professor Piccassou, onze oude vriend en waarschijnlijk ook de Bastiens.

— Ik denk niet dat ik me zal vertoonen! bromde de graaf. Ik zie er niet zeer aantrekkelijk uit, vindt je wel?

— Ik vindt juist — dat je vanavond een liever gezicht hebt dan anders! Je stem klinkt ook zachter! Het is zonde dat ik het zeg, maar... die tuimeling schijnt je goed te hebben gedaan!

Zij knikte haar echtgenoot glimlachend toe en verliet het vertrek.

De graaf wachtte tot hij haar voetstappen niet meer hoorde, ging toen opnieuw voor de schrijftafel zitten, opende een kistje sigaren, dat onder het bereik van zijn hand stond, nam er een zware sigaar uit en stak die aan.

Hij trok opnieuw een laadje open, begon den inhoud te doorzoeken, nu en dan voor zich heen brommend, schoof het weer dicht en ging tot het onderzoek van een volgend vak over.

Toen hij deze bezigheid verricht had, stond hij op, wandelde naar de brandkast, stond er wijdbeens voor stil en draaide toen de cijferplaat zeer langzaam heen en weer, met gesloten oogen en terwijl de toppen van zijn vingers het mechaniek slechts vluchtig aanraakten.

Nu en dan liet zich een zwak tikje binnen in het slot hooren en dan glimlachte de graaf en draaide geduldig verder.

Dat duurde bijna een half uur en toen stak hij den zwaren sleutel in het slot en trok de zware deur naar zich toe.

Hij wierp een blik in de kast, liet een grom-

mend geluid hooren, duwde de deur weer dicht en noteerde het cijfer dat het slot aanwees op zijn manchet — —

Vervolgens draaide hij de cijfers weder door elkaar, raadpleegde zijn horloge en ging weer voor zijn schrijftafel zitten.

Er waren ruim twee uren verloopen, sedert hij was teruggekeerd, toen er op de deur werd geklopt en Joseph binnentrad.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de graaf, zeide de oude man, maar vergeet mijnheer de graaf niet, dat hij om negen uur een conferentie had moeten hebben met de leden van den Krijgsraad?

— De leden van den Krijgsraad kunnen naar den weerlicht loopen! zeide de graaf kalm, zonder zelfs op te zien van de krant die hij las. Ik ben zwaar gewond, om niet te zeggen dooddelijk en in confereeren heb ik geen lust!

— Het is maar, mijnheer de graaf — — —

— Ik zal de domkoppen wel telefoneeren! viel de Blécourt hem in de rede. Heb ik morgen dienst?

— Wel zeker, graaf! riep Joseph uit. Om elf uur groote inspectie in de kazerne, om drie uur parade!

— Dan moet een ander maar inspecteeren en parade houden! bromde de graaf. Je kunt verdwijnen! Rechtsomkeert! Neen — halt! Kom nog eens voor het front. Zijn de gasten er al?

— Een half uur geleden gekomen, graaf!

— Mooi zoo! Ga nu maar weer heen!

Joseph verdween, niet weinig verbaasd en het grijze hoofd schuddend.

Er verliet nog een half uur en toen werd opnieuw haastig de deur van de werkkamer geopend en Gaston trad binnen, met zachten drang een mooi blond meisje voor zich uitduwend, dat schuchter binnentrad.

De graaf had dadelijk zijn gelaat in de vereischte plooi.

Er lag zorg en smart op te lezen.

Hij was opgestaan, maakte een kleine buiging voor het jonge meisje en vroeg:

— Ik heb het genoegene Madeleine Chaunard voor mij te zien?

— Zij is het, vader! zeide Gaston zacht.

— Dan moet ik u ontvangen met een zeer droevig bericht, mejuffrouw! vervolgde de Blécourt. Neen, Gaston, jij moet er bij blijven! Er

zijn sedert een paar uren vreeselijke dingen geschied! Vanmorgen deden op de Beurs reeds berichten de ronde omtrent ontzettende verliezen van verschillende ondernemingen — en daarbij is helaas ook de zaak, waarbij ik geldelijk geïnteresseerd ben.

Madeleine had de kleine handen gevouwen en keek verschrikt van Gaston naar den man, dien zij als een vijand had moeten beschouwen.

De Blécourt deed een paar stappen naar haar toe en vroeg op koelen toon:

— Geloofst gij dat gij een zeer noodlottige tijding zoudt kunnen dragen, mejuffrouw?

— Ik heb al heel veel moeten verduren, graaf! antwoordde Madeleine zacht. Zeg het mij maar!

— Gij hebt misschien verwacht, een rijken man tot echtgenoot te krijgen! Welnu, die verwachting zal ik moeten vernietigen! Twee uren geleden, even nadat Gaston het huis verlaten had, kreeg ik bericht van mijn makelaar, dat mijn onderneming reddeloos verloren is en de effecten geen cent meer waard zijn! Om kort te gaan — ik ben geruïneerd en Gaston is straatarm!

Even bleef Madeleine doodstil staan, midden in de kamer.

Toen verscheen er een gelukkige uitdrukking op haar lief gezichtje, haar wangen kleurden zich en zij zeide:

— Is het anders niet? Gij hebt mij waarlijk aan het schrikken gemaakt, graaf! Wat deert het mij of Gaston arm is — ik heb hem immers lief! Wij zullen samen hard werken — hij is

zoo knap — hij kan gemakkelijk een goede betrekking vinden! Tenminste — als hij dat voor mij over heeft!

Zij keek angstig even in het open gelaat van den jongen man, maar daarop las zij zooveelinnige liefde, dat zij blozend haar gezichtje afwendde en verlegen met de kleine tasch speelde, die zij nog steeds in de hand hield.

In de oogen van den graaf was een oogenblik een felle glans verschenen.

Hij trad langzaam op het jonge meisje toe, nam haar de tasch af, vatte haar bij de hand, lichtte haar hoofdje bij de kin op, om haar goed in de oogen te kunnen zien en zijn stem had een wonderlijken zachten klank, toen hij zeide:

— Je bent een lief, braaf meisje, Madeleine! Je bent moedig en je verdient gelukkig te worden! Het was maar een dwaze grap van mij — ik heb schandelijk gelogen — je moet het den ouden ijzervreter maar niet kwalijk nemen — ik deed het alleen maar voor het bestwil van dien kwa-jongen daarginds! Vooruit, geeft elkander een kus! Wat draal je nog? Vanavond wordt de verloving bekend gemaakt — en over twee weken is het huwelijk!

Het was bijna te veel voor de kleine Madeleine.

Zij wankelde een oogenblik, alsof zij duizelig was, maar Gaston ving haar in zijn armen op, met een juichkreet, en drukte haar aan zijn borst, terwijl hij zijn vader over het blonde hoofdje heen een blik van innige dankbaarheid toewierp.

Hoofdstuk VIII.

Wie de weddenschap won.

Een half uur later, na een gesprek, hetwelk Gaston menigmaal tersluiks verbaasd zijn vader deed aanzien, verliet het gelukkige paar het vertrek weder, op den voet gevolgd door de Blécourt.

De kleine stoet richtte de schreden rechtstreeks naar de kleine ontvangsalon, waar de gravin de intieme vrienden placht te ontvangen en waar op dat oogenblik reeds een tiental gasten bijeen waren.

Allen zwegen plotseling en keken nieuwsgierig naar het mooie, blozende meisje, dat daar bin-

nentrad aan den arm van Gaston en dat niemand kende.

Gravin Sophie was langzaam opgerezen en keek haar man en daarna het jonge paar vragend aan.

Maar de graaf gaf haar een knipoogje, schraapte zijn keel eens, trad terzijde om het jonge paar goed in het licht te doen treden en zeide toen:

— Waarde vrienden! Het spijt mij dat ik niet eerder in uw midden kon verschijnen — maar ik had een ernstige aangelegenheid te regelen.

De aard daarvan zal u dadelijk duidelijk worden, als ik u verzoek, mij toe te staan, de verloving van mijn zoon Gaston met mejuffrouw Madeleine Chaunard bekend te maken!

Onmiddellijk was iedereen overeind en het regende gelukwensen.

En tot de eer van gravin Sophie moet worden gezegd, dat zij, hoewel zeer verbaasd, met tranen in de oogen het jonge meisje aan haar borst trok, haar over het blonde haar streefde, en haar op het gladde, reine voorhoofd kustte.

En te midden van die vroolijke consternatie verdween graaf Rodolph de Blécourt ongemerkt weder uit het vertrek.

Niemand nam het hem ook kwalijk, want men scheen van de eigenaardigheden van den heer des huizes voldoende op de hoogte te zijn.

Wel keek men hem zeer verwonderd na, want iedereen kende zijn opvattingen — maar die verbaasde blikken zag de graaf niet meer.

Hij liep haastig weder naar zijn werkkamer, ging op de inmiddels herstelde telefoon toe, belde zijn kazerne op, en bromde in het toestel:

— Laat overste Le Maître morgen de inspectie maar doen! De parade kan hij ook voor zijn rekening nemen. Mijn val is leelijker aangekomen dan ik oorspronkelijk dacht, Ik voel mij ziek. Geen condoleance-bezoeken, als ik verzoeken mag!

En zonder antwoord af te wachten hing hij het toestel weder aan den haak.

Hij begaf zich tamelijk vroeg ter ruste, sliep uitstekend, stond den volgenden dag laat op, maakte een kleinen wandelrit, en las met zeer veel genoegen de middagbladen, waarin indiscrete verslaggevers reeds melding hadden gemaakt van de verloving van graaf Gaston de Blécourt, met een eenvoudig burgermeisje, dat geen andere adelbrieven kon vertoonen dan die van haar schoonheid en haar goedheid des harten.

De graaf hield dien dag zijn kamer, en zag vrouw en zoon slechts enkele oogenblikken — maar het waren voor allen heerlijke oogenblikken!

Gaston had een drukken dienst, en op verzoek van zijn vader deelde hij in de kazerne mede, dat diens toestand vooruitgaande was, maar dat hij toch nog enkele dagen rust zou moeten houden.

Het bleek dat een enkel verstuikt was, en het loopen viel hem moeilijk.

Wat gravin Sophie betreft — zij moest talrijke bezoeken afwachten van vrienden, die kwamen feliciteeren, zij had ook een visite gebracht bij de ouders van Madeleine, eenvoudige brave lieden, die dadelijk haar hart hadden gewonnen, en de Kolonel had den avond in zijn club doorgebracht, naar hij zeide, die in het centrum der stad was gelegen.

En meesmuilend kon hij den volgenden morgen reeds in de „Temps” en de „Figaro” lezen, dat freule Lucie Honfleur zich verloofd had met baron Eduard de Villeneuve.

— Dat is van spijt! bromde de Blécourt. Nu spijt of niet — met Gaston zal zij toch in ieder geval niet trouwen!

Op deze wijze verliepen er nog vier dagen.

Daarvan had de graaf er, naar zijn zeggen althans, drie dagen op zijn klein landgoed doorgebracht, in het Zuiden gelegen, om daar weder geheel op krachten te komen.

Intusschen waren te Parijs alle voorbereidselen gemaakt voor het huwelijk van de beide gelukkige verloofden.

Na zijn afwezigheid van drie dagen verscheen de Blécourt plotseling weder ten tooneele, nog altijd met de pleisters op zijn gelaat, maar naar het scheen genezen van zijn verstuikten enkel.

En niet zoodra was hij thuis, of hij liet Gaston bij zich roepen, die juist op het punt stond, naar de kazerne te gaan.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, toen hij op den jongen man toetrad, hem nauwelijks den tijd gunde hem te begroeten, maar hem dadelijk bij de handen vatte, en vroeg:

— Zeg mij eens, Gaston — hoe staat het thans met je voornemens aangaande je toekomst?

Er verscheen een smartelijke trek op het gelaat van den jongen man, en hij wendde het hoofd af, toen hij zacht antwoordde:

— Zij zijn nog niet veranderd, vader! Integendeel — het is vreeselijk, dat ik het u bekennen moet, maar mijn afkeer van het beroep, dat gij voor mij gekozen hebt, wordt iederen dag sterker!

— Wil je mij eens eerlijk zeggen wat je plannen waren?

— Vader, gij zijt de laatste dagen zoo goed voor mij geweest, dat ik het u nu eerlijk durf opbiechten! En ik smeed u — wordt er niet kwaad om! Na mijn huwelijk zou ik zoo spoedig mogelijk ontslag uit den dienst hebben gevraagd! Misschien

zoudt gij dan uw handen geheel van mij hebben afgetrokken, mij wellicht hebben onterfd! Maar zelfs dat zou mij niet hebben weerhouden! Ik heb een vriend, die mij een zeer goede betrekking heeft aangeboden op zijn uitgestrekte bezittingen in Australië — en Madeleine verlangt niets liever dan mij daarheen te vergezellen! En ik heb gelukkig op ons eigen landgoed genoeg van het landbouwvak geleerd, om voor de toekomst niet bevreesd te zijn!

De Blécourt keek zijn zoon een oogenblik zwijgend aan en zeide toen:

— Je plan staat vast?

— Onherroepelijk, vader!

— Het is goed — dan weten wij tenminste waar het op staat!

Hij had het niet onvriendelijk gezegd, maar wel op een toon van grooten ernst.

Hij vatte zijn zoon bij de hand en hernam:

— Ga nu maar — de dienst roept je! Ik zal nadenken — misschien heb jij het wel bij het goede einde! Je bent in ieder geval geen kind meer en moet weten wat het beste voor je is!

— Vader — gij hebt uw toestemming wel gegeven tot mijn huwelijk met Madeleine — gij hebt mijn vurigste wenschen vervuld — geef mij nu ook nog verlof een beroep vaarwel te zeggen, dat ik verafschuw!

— Wij zullen zien! zeide de graaf kortaf. Ga nu maar! En dat is waar — misschien vertrek ik vanavond nog — voor zaken! Ik blijf misschien weder enkele dagen weg en — zal dan mijn dienst weer hervatten.

— Als gij maar zorgt, vader, dat gij bij ons huwelijk aanwezig zijt! riep Gaston uit, wiens oogen vochtig glansden.

— Het ontbrak er maar aan, dat ik daarvan wegbleef! riep de graaf met een kort lachje. En maak nu dat je wegkomt, anders zouden zij den zoon van kolonel de Blécourt nog met kamer-arrest straffen!

Gaston vertrok en een paar uren later werd graaf de Blécourt het document ter onderteekening voorgelegd, waarbij hij zijn toestemming tot het huwelijk van zijn zoon met Madeleine Chaunard gaf.

Hij verzocht het eenige dagen te mogen behouden, deed een paar dringende boodschappen in de stad af, dineerde buitenshuis en keerde

pas om een uur of elf naar het fraaie huis in Auteuil terug.

Hij ging dadelijk naar zijn werkkamer, sloot de deur, opende de brandkast, nam er een groot aantal pakjes bankbiljetten, goudgeld en juweelen uit, deed die in een eenvoudige lederen tasch, sloot de kast weder en nam de tasch mede naar zijn slaapkamer.

Hij sliep voortreffelijk, stond om acht uur op, kleedde zich in burger, zeide tot Joseph, dat hij zijn vrouw niet wilde wekken en dat hij voor zaken waarschijnlijk eenige dagen te Marseille zou vertoeven en verliet het huis.

De eenvoudige tasch had hij bij zich — — —

Nog in den laten namiddag van dienzelfden dag daalde Raffles in gezelschap van Brand en van James Henderson met zijn wonderbaarlijk snelle vliegmaschine neder op een der weinige volkomen onbewoonde eilanden van den Bismarck-Archipel.

Het was een dichtbegroeid eiland, ongeveer twee uur loopens breed en zes lang, geheel buiten de vaartroute liggend en van welker kusten men slechts met een zeer sterk vergrootenden kijker gewapend, enkele andere eilandjes van de groep kon ontwaren.

De vliegmaschine streek neer aan het begin van een met hoog gras begroeid weiland en kwam zeer spoedig tot stilstaan.

Raffles stapte uit de machine en liep, vergezeld door Brand, met haastige schreden naar een vrij groote tent van ondoordringbaar, bruin doek, die aan den zoom van een klein bosch was opgeslagen, aan den voet van een hoogen heuvel.

Voor die tent was, in een gemakkelijken rieten stoel, een man gezeten, met de armen over de borst gekruist, die slechts even het hoofd had opgeheven, toen hij daar die twee mannen op het overigens volkomen onbewoonde eiland zag naderen.

Het was graaf Rodolphe de Blécourt.

Hij zag er volstrekt niet ziek of gewond — alleen maar zeer kwaad uit.

Op een paar passen afstand van hem stond Raffles stil en begon op ernstigen toon:

— Daar zijn wij weder, graaf!

— Dat zie ik! gromde de Blécourt, die nauwelijks had opgezien. Met niet meer resultaat, dan eenige dagen geleden, denk ik!

— Wij zullen wel zien! hernam Raffles op rustigen toon. Gij zult u nog wel eens bedenken en die koppigheid laten varen, die u slechts kan benadeelen! Mijn God, denkt gij er dan nooit aan, hoe vreeselijk het voor uw vrouw en uw zoon moet zijn, als zij u weder naast zich zullen zien — zooals gij vroeger waart? Vergeet gij dat ik hen gewend heb aan een de Blécourt, die misschien nog steeds een brompot — maar een brompot met een goed hart was? Kom aan — gij zijt zelf niet zoo slecht! Gij zijt alleen maar buitengewoon trotsch en buitengewoon hardnekkig! En toch zult gij u in het onvermijdelijke moeten schikken! Er is sedert eenige dagen al weer heel wat gebeurd!

— Maar zij zullen niet trouwen! riep de Blécourt woest uit. Ik moet daartoe mijn schriftelijke toestemming geven, en — —

— En die zult gij geven! viel Raffles hem bedwaard in de rede.

Hij had de hand in zijn binnenzak gestoken, haalde een portefeuille te voorschijn, nam er het officiële document uit, dat slechts op de onderteekening van Rodolphe de Blécourt wachtte en vervolgde:

— Hier is het stuk, dat men mij gisteren heeft voorgelegd en dat gij slechts behoeft te teekenen! Doe het — laat toch niet twee menschen, waarvan er een van uw eigen vleesch en bloed is, hun leven bederven! Hebt gij dan geen hart? Begrijpt gij dan niet, dat uw koppigheid slechts onheil kan stichten? Laat ik u dan zeggen dat uw zoon vast besloten is! Onmiddellijk na het huwelijk vraagt hij ontslag uit den dienst en dadelijk daarop vertrekt hij naar Australië, waar hij als rentmeester dienst zal doen op het landgoed van een van zijn vrienden! Hebt gij bedacht wat het zijn zal, als hij weg is zonder dat gij hem hebt gezien?

Het was duidelijk dat zich in het binnenste van de Blécourt een zware strijd afspeelde.

Hij balde de vuisten tot de nagels hem in de handpalmen drongen en bromde toen heesch:

— Hij zal niet gaan!

— Hij zal gaan! riep Raffles met stemverheffing. Hij is een man — hij wil zijn eigen leven maken en het niet door u voor hem laten afbakenen, al zijt gij honderdmaal zijn vader! Beseft gij dan niet dat ik u in mijn macht heb? Is het wel ooit goed tot u doorgedrongen dat

ik u hier maanden, jaren op dit gezegende vruchtbare eiland kan vasthouden? Ontsnappen kunt gij niet — gij zoudt u zelfs geen vlot kunnen maken om het naaste eiland te bereiken, want daartoe ontbreken u de werktuigen. Ik heb levensmiddelen bij u achter gelaten, een geweer, een kapmes, — boeken en tabak — en dat is eigenlijk meer dan gij verdiend hebt! En bedenkt dit nu eens goed, graaf de Blécourt — als ik het wensch, dan zullen uw kleinkinderen reeds aan de knieën van uw zoon spelen, terwijl gij hier nog altijd op dit eenzame eiland zult zitten! Het is waar, ik kan niet ten eeuwigen dage uw rol blijven spelen — maar ik kan verdwijnen — ik kan zelfmoord plegen — ik kan bij het baden verdrinken en dan? Dan zal men u als een doode beweenen — maar gij zult hier leven, in eenzaamheid, als een koppig grijsaard, zonder door de liefde van de uwen te worden gekoesterd! Hier is het portret van uw schoondochter — beziet het nu eens goed en vraag of gij ooit reiner, edeler trekken hebt gezien? Bij God, een prins van den bloede zou zich gelukkig mogen achten, dit meisje tot zijn vrouw te maken.

Raffles had een groot portret van Madeleine op de knieën van den halsstarigen vader neergelegd.

De Blécourt was zeer bleek geworden en zijn mond vertrok zich krampachtig, toen Raffles sprak over zijn kleinkinderen.

Toen zeide hij met bevende stem:

— Gij praat over dat alles als een buitenstaander! Geloofst gij dan dat ik Gaston niet liefheb? Geloofst gij dat? Juist omdat hij mijn eenige zoon is, wilde ik voor hem een goed huwelijk, wilde ik den hoogsten rang in het leger voor hem!

— Ik geloof u, zeide Raffles op wat zachter toon. Maar hoe hadt gij hem dat ooit kunnen geven tegen zijn zin? Mejuffrouw Honfleur was van adel — maar kan haar adel opwegen tegen het edele karakter van dat lieve meisje, van Madeleine Chaunard? Luister eens! Zij verwierp aanstonds zijn rijkdom, hoort gij wel? Ik heb haar op de proef gesteld — zij verheugde er zich over, toen ik haar wijsmaakte dat wij plotseling geruïneerd waren, dat Gaston arm was! Het deerde haar niet — zij had hem lief, zeide zij en dat was ruimschoots voldoende! Hebt gij

voor zulke dingen dan in het geheel geen gevoel?

De graaf antwoordde niet, maar zijn oogen gleden als onbewust over de trekken van het meisje, dat over weinige dagen in het huwelijk zou treden met zijn eenigen zoon.

Men wachtte nog slechts op zijn handteekening....

Toen kwam het zachtjes over zijn lippen :

— Zij is mooi.... heel mooi!

— En zij is niet alleen uiterlijk schoon, graaf! Zij heeft die schoonheid, die veel meer waard is en die in het hart zetelt! Haar ouders, haar kleine broertjes aanbidden haar, een geheele stadswijk heeft haar lief! Ik zweer u, dat uw zoon zich gelukkig mag prijzen, de liefde van zulk een vrouw te hebben gewonnen! Hier is het papier — hier is een vulpen — teeken en ik breng u aanstonds met mijn vliegmaschine weder naar Parijs terug en niemand hoeft iets van het bedrog te weten!

— Ik zou mij dus hebben moeten buigen voor John Raffles?)

— Als dat het eenige is! Dat hebben groteren en beteren dan gij gedaan! Teeken nu!

De graaf overwon nog een laatste aarzeling, maar het was alsof een blik op het aanvallig gelaat van Madeleine hem kracht schonk.

Hij greep Raffles ruw de pen uit de hand en zette met krachtige trekken zijn handteekening!

— Eindelijk! riep Raffles uit. Nu, het heeft moeite gekost, graaf! Het zal u wel weinig interesseeren, maar gij rijst in mijn achting! Gij

zijt toch beter dan ik dacht! En om u daarvan een bewijs te geven — zie hier!

En Raffles stak hem de zware tasch toe, die hij den nacht te voren gevuld had uit de brandkast van den graaf.

— Wat zit daarin? vroeg de graaf wantrouwend.

— De inhoud van uw brandkast — ongeveer 270.000 francs! antwoordde Raffles kalm. Gij ziet dus dat ik de weddenschap gewonnen heb — en als herinnering daaraan ben ik zoo vrij geweest een paar fraaie diamanten voor mij achter te houden! Maar de rest vindt gij ongeschonden in deze tasch — het stuit mij toch wat tegen de borst, geld te stelen van den vader van een jongenman, dien ik in die weinige dagen heb leeren achten en liefhebben — alsof ik zelf zijn vader ware! En maak u thans snel reisvaardig — wij zullen over een half uur vertrekken!

Acht dagen later werd met groote praal het huwelijk tusschen Gaston en Madeleine voltrokken en graaf Rodolphe de Blécourt was de eerste die een kus drukte op het voorhoofd van het blozende bruidje.

Wat zijn ontvoering betreft, nadat Raffles zijn paard over een staaldraad had laten struikelen — alleen zijn vrouw kent de waarheid en het echtpaar spreekt er liefst zoo weinig mogelijk over....

De volgende aflevering (No. 496) bevat:

De misdaad van Copperbeech Hall.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.